

Rg. N. B. 451

श्रीमद्विजयानन्दसूरि सद्गुरुभ्यो नमः

श्री

आत्मानन्द प्रकाश

ॐ ॐ | शार्दूलविक्रीडितवृत्तम् ॥ ॐ ॐ

कालो दुस्तर आगतो जनमनो भोगेषु मयं भृशम् ।
धर्मो विस्मृत आत्मरूपमहहा न ज्ञायते केनचित् ॥
धावन्तीह जना धनाय बहुशः कामाहतास्तदहृदि ।
'आत्मानन्द प्रकाश' दीपकिरणं प्राप्नोतु शश्वत्पदम् ॥ १ ॥

पु. २०. | वीर सं. २४४६, कार्तिक आत्म सं. २७ | अंक ४ थो.

प्रकाशक-श्री जैन आत्मानन्द सभा-भावनगर.

विषयानुक्रमशिका.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
१ दीपोत्सवी...	८१	७ सन्मित्र-संग्रह.	८७
२ सङ्क्षेप सङ्गणन बाध अहेतो प्रत्ये	८२	८ संसार दर्शन.	८९
मे भोक्ष.	८३	९ अष्ट पिताम्ये पोतानी पुत्रीने	९०
३ अहिंसक वृत्ति.	८३	आपेल भोक्ष.	९४
४ पवित्र रत्नत्रयीनु प्रसाद रहित	८३	१० मोहाराज-पराजय नाटकने	९५
पालन करवाथी थनु आत्म-	८३	परियय.	९५
कल्याण.	८३	११ मानव यस्त्रितु मुख्य उपादान.	९८
५ जैन तरीके आपणी आपणी	८५	१२ प्रकीर्ण.	१०५
इरण.	८५	१३ वर्तमान समयमा अभाव-	
६ येतनने इटका.	८६	लोकन.	१०५

वार्षिक भूख्य ३. १) टपाल अर्थ आना ४.

आनंद प्री-टींग प्रेसमा शाह गुलाबखंद बरलुबाधमे छापी-भावनगर.

ખાસ વાંચવા યોગ્ય જૈન ઇતિહાસિક ગ્રંથ—

“શ્રી કુમારવિહાર શતક.”

(મૂળ અવચૂરિ અને સવિસ્તર ભાષાંતર સાથે)

આ ગ્રંથના મૂળ કર્તા શ્રીમાન્ રામચંદ્ર ગણિ કે જેઓ કલિકાલ સર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યના મુખ્ય વિદ્વાન શિષ્ય હતા. જેમણે આ ગ્રંથ બારમા સૈકાના અંતમાં બનાવ્યો છે, તેના ઉપર શ્રી સોમસુંદરસૂરિના પરિવારમાં થયેલા મુધાભૂષણ ગણીએ અવચૂરી (સંસ્કૃતમાં) બનાવી છે તે બંને સાથેનું સવિસ્તર ભાષાંતર પણ આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલું છે. જેમ સંસ્કૃત કાવ્યની દૃષ્ટિએ આ ગ્રંથ પ્રતિભાવાન છે, જૈન સાહિત્યનું ઉચ્ચ સ્વરૂપ છે, તેમ જૈન ઇતિહાસની દૃષ્ટિએ તેરમા સૈકામાં જૈનોની બહોળલાલી, ગૌરવતા, પ્રત્યીનતા, પ્રભાવશિલતા બતાવનાર પણ આ એક અપૂર્વ ગ્રંથ છે. કારણ કે આ ગ્રંથમાં ગુર્જરપતિ જૈન મહારાજ શ્રી કુમારપાળે અણહિલપુર પાટણમાં યોતાના પિતાશ્રી ત્રિભુવનપાલના નામથી બનાવેલ પ્રાસાદ (જનમંદિર કે જેમ શ્રીમાન્ હેમચંદ્રસૂરિએ શ્રી પાર્શ્વનાથ પ્રભુ પ્રતિષ્ઠિત કરેલ છે; તે ચૈત્યમંદિરની અદ્ભુત શૈલાનુચિત્તરીક વર્ણન આપેલું છે. આ પ્રાસાદમાં બહોંતર દેવકુલીકા હતા. ચોવીશ રત્નની, ચોવીશ સુવર્ણની, ચોવીશ રૂપાની અને ચોવીશ પીતળની, તેમ અતિત અનાગત અને વર્તમાન કાળના પ્રભુપ્રતિમા હતા. મુખ્ય મંદિરમાં એકસોચોવીશ આંગળ સંદ્રકાન્તમણીની પ્રતિમા હતા. મંદિરનું બાંધકામ, રચના, તેનું ચિત્રકામ-શિલ્પકામની અપૂર્વ સુંદરતા એટલી બધી છે કે જે આ ગ્રંથ વાંચવાથી આત્માને અપૂર્વ આનંદ સાથે કુમારપાળ રાજાની દેવભક્તિ માટે આશ્ચર્ય ઉત્પન્ન થાય છે; સાથે તે વખતનો ઇતિહાસ પણ બાળુવામાં આવે છે. ગ્રંથ ખરેખર વાંચવા-બાળુવા જેવો છે.

આ ગ્રંથ લાંબો સમય સચવાય તે માટે ઉંચા ઇંગ્લીશ આર્ટપેપર ઉપર સુંદર ટાઇપમાં છપાવેલ છે. તમામ લાભ લઇ શકે તે માટે પ્રત આકારમાં છપાવેલ છે પાટલી પણ ઉંચા કપડાની કરવામાં આવેલ છે છતાં કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ પોસ્ટ ખર્ચ બુદ્ધો.

લખો—શ્રી જૈન આત્માનંદ સલા-લાવનગર.

“માત્ર જીજ્ઞાસુ સિદ્ધિ છે”

“યોગદર્શન અને યોગવિનિશ્ચય.”

આ ગ્રંથ યોગનો છે. જેમાં શ્રીમદ્ વ્યાસર્ષિ પ્રણીત બાપ્ય, શ્રી પતંજલિ મુનિ વિરચિત પાતાંજળ યોગદર્શન અને તેના ઉપર ન્યાય વિશારદ ન્યાયાચાર્ય શ્રીમદ્દેવશોભિયજી મહારાજ રચિત જૈન મતાનુસાર વ્યાખ્યા (વૃત્તિ) આપવામાં આવેલ છે. આ ગ્રંથમાં આવેલા જે જે વિષયોમાં સાંખ્ય અને જૈન શાસ્ત્રનો મતભેદ છે, તેમજ જે જે વિષયોમાં મતભેદ ન છતાં માત્ર વળુ ન-પદ્ધતિ અથવા સાંકેતિક શબ્દોનોજ માત્ર ભેદ છે તે તે વિષયોના વર્ણનવાળા સૂત્રો ઉપર વૃત્તિકારે વૃત્તિ લખી છે. એટલે કે યોગદર્શન તથા જૈનદર્શન સંબંધી સિદ્ધાંતોના વિરોધ અને મળતાપણાનો એક સંગ્રહ છે.

બીજો ગ્રંથ યોગવિનિશ્ચય છે જેના મૂળના કર્તા, ૧૪૪૪ ગ્રંથોના પ્રણેતા મહાન આચાર્ય શ્રીમાન્ હરિભદ્રસૂરિ છે અને તેની ટીકાના કર્તા પણ શ્રી મદ્દેવશોભિયજી ઉપાધ્યાયજી છે. આ બંને ગ્રંથો યોગના છે. તે બંને ગ્રંથો સંસ્કૃતમાં માત્ર (યોગવિનિશ્ચય મૂળ માગધિમાં) છતાં યોગદર્શનની સવિસ્તર પ્રસ્તાવના તથા યોગવૃત્તિનો સાર એ બંને બહુજ વિદ્વાતથી ઘણીજ સહેલી રીતે હિંદિ ભાષામાં પ્રચાલ્યકૃત વિદ્વદ્ધ બંધુ સુખલાલજી સંઘવીએ લખી યોગ વિષે સારો પ્રકાશ પાડ્યો છે. જૈન સમાજમાં આવા ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થાય તે ઉચ્ચ પ્રકારે સાહિત્ય સેવા છે.

આ ગ્રંથ માત્ર જૈન સમાજનેજ બિપયોગી છે તેમ નહીં પરંતુ અન્ય દર્શનો માટે પણ તે આશિર્વાદ સમાન છે. ઉંચા કાગળો ઉપર સુંદર ટાઇપથી ઉંચા કપડાના સુશોભિત પાકા આઇડોંગ વડે અલંકૃત કરેલ છે. કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ જલદી મંગાવો.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સલા-લાવનગર.

ઘણીજ થોડી નકલો સિલિકે છે.

“પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ (ઇતિહાસિક ગ્રંથ.)”

જૈનધર્મની ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ પ્રાચીનતા, ગૌરવતા, પ્રભાવશાલિતા, જાણવાનાર કોઇ સાહિત્ય હોય તો પ્રથમ જૈન પ્રાચીન લેખો છે, કે જેનો એક આ અમુલ્ય સંગ્રહ છે.

કોઇપણ ધર્મની પ્રાચીનતા જાણવા-જાણાવવા માટે તામ્રલેખો શિલાલેખો; પ્રતિમા-મૂર્તિ ઉપરના લેખો તે સત્ય પુરાવારૂપ છે અને તેથીજ આ “પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ ગ્રંથ” જૈન અને જૈનેતર વિદ્વાનો, સાહિત્ય રસિકો, ઇતિહાસના પ્રેમીઓ માટે ઉપયોગી હોઇ પ્રકટ થયા પહેલાં ઘણી કોપીઓની માગણી થઈ ચુકી હતી.

આ ગ્રંથમાં શિલાલેખો અને પાષાણ પ્રતિમા ઉપરના લેખોનોજ સંગ્રહ છે. આવા લેખ સંગ્રહ રાજકીય, સામાજિક, ધાર્મિક આદિ અનેક મહત્વની બાબતો અને અનેક વિવિધતાઓનો ઉલ્લેખ કરાયેલ હોવાથી જૈનદર્શન એકલાનાજ નહીં પરંતુ તે તે કાળના સાર્વજનિક ઇતિહાસ માટે તે ઘણું કિંમતિ થઈ પડેલ છે.

આ સંગ્રહમાં એકંદર ૫૫૭ લેખો છે. કયા લેખો કયાંથી મળ્યા અગર લેવામાં આવ્યા, તેની સુચના તે તે લેખના અવલોકનમાં વિસ્તારથી આપવામાં આવેલ છે.

આ સંગ્રહમાં જુનામાં જુનો લેખ નંબર ૩૧૮નો હસ્તીકુંડીનો છે, જે વિક્રમ સંવત ૯૯૬ ની સાલનો અને નવો લેખ ૧૯૦૩ ની સાલનો એટલે સમયની દૃષ્ટિએ વિક્રમની દશમી સદીથી વીસમી સદી સુધી એટલે કે એક હજાર વર્ષના લેખોનો આ ગ્રંથમાં સંગ્રહ છે. ટુંકામાં આ ગ્રંથ ઇતિહાસની દૃષ્ટિએ એટલો બધો પ્રિય થઈ પડેલ છે કે, જૈનેતર વિદ્વાનોની આ ગ્રંથ છપાતા એટલી બધી માગણી થયેલી હતી, કે હવે પછી તેની શિલિકે કોપી ઘણીજ થોડી છે. જેથી સાહિત્ય અને ઇતિહાસના પ્રેમીઓ, જૈનધર્મની પ્રાચીનતા, ગૌરવતા જાણવાના જીજ્ઞાસુઓ જલદી મંગાવી લેશે.

સદરહુ ગ્રંથ ઉંચા કાગળો ઉપર સુંદર શાસ્ત્રી ટાઇપથી છપાવી સુશોભિત બાઇડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે. શુભારે આકર્ષક પાનાનો પંચાણું કારમનો મોટો ગ્રંથ છતાં માત્ર રૂ. ૩-૮-૦ સાડાત્રણ રૂપૈયા કિંમત રાખવામાં આવેલ છે. પોસ્ટેજ જુદું.

થોડી નકલો બાકી છે, જલદી મંગાવો.

શ્રી કુવલય માળા-કથા.

સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓ માટે ખાસ ઉપયોગી અને લાઈબ્રેરીના શાણુગાર રૂપ.

આ સંસ્કૃત ગદ્ય પદ્યાત્મક ગ્રંથ ગ્રંથ કે જે ખાસ રીતે ક્રોધ, માન, માયા લોભ અને મોહના કટુક વિપાકને અપૂર્વ દૃષ્ટાંતદ્વારા પ્રગટ કરનાર છે. આ ગ્રંથ સંસ્કૃતના અભ્યાસી હરકોઈને પઠન પાઠન માટે ઉપયોગી છે, શ્રીમાન્ રત્નપ્રભસૂરિની કૃતિનો આ બોધદાયક, ઉપદેશકારક, રસિક અને અભ્યાસને માટે ખાસ વાંચવા યોગ્ય છે, ઉંચા કેટ્ટીજ પેપરો ઉપર નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં સુંદર ટાઇપથી છપાયેલ, ઉંચા કપડાના સુશોભિત પાકા બાઇડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે, અઢીસે પાનાનો આ ગ્રંથ આટલો મોટો છતાં મુદ્દલથી પણ ઓછી કિંમત માત્ર દોઢ રૂપીયો રાખવામાં આવેલ છે. મળવાનું કેકાણું. શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

“તૈયાર છે.

જલદી મંગાવો.”

શ્રી જૈનાચાર્યો તથા જૈન કવિઓ રચિત નાટકો.

જૈન આચાર્યો તેમજ કવિવરોએ દરેક પ્રકારના સાહિત્ય ઉપર દષ્ટિ ફેંકી, જૈન સમાજ તેમજ ધર્મ દર્શનકારોને પોતાની અનેક કૃતિઓ બનાવી આશ્ચર્યચકિત કરી દીધા છે, તેટલુંજ નહીં પણ પ્રાકૃત અને સંસ્કૃત ભાષામાં પોતાની અપૂર્વ વિદ્વતા પ્રકટ કરી છે, તેવા નાટકો વાંચતા ભાષાના અભ્યાસની વૃદ્ધિ થાય છે અને વાચકને પણ ઘણું જ્ઞાન થવા સાથે જૈન દર્શનના ઇતિહાસ સાહિત્યનું પણ ભાન થાય છે, સાથે રસ પડતાં આત્માની પણ નિર્મળતા થાય છે. તેવા નાટકો નીચે મુજબ અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ થયા છે. ઊંચા કાગળો, સુંદર ટાઇપ અને સુશોભિત બાઇન્ડિંગથી તે પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યા છે. સર્વ એક સરખા લાભ લઇ શકે તે માટે કિંમત માત્ર નામની રાખી છે, તે નાટકો નીચે મુજબ છે.

૧ પ્રોપદી સ્વયંવર નાટક ૦-૪-૦

૪ પ્રબુધ રોહિણેય નાટક ૦-૬-૦

૨ કશ્ણાવજાયુધ નાટક ૦-૪-૦

૫ ધર્માબ્યુદય નાટક ૦-૬-૦

૩ કૌમુદી મિત્રાનંદ નાટક ૦-૮-૦

(પોસ્ટેજ ભુદું)

મળવાનું ઠેકાણું—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

જલદી મંગાવો.

માત્ર થોડી નકલો સીલીકે છે.

જલદી મંગાવો.

જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા અને પ્રકરણના અભ્યાસીઓને ખાસ લાભ.

જૈન પાઠશાળામાં અભ્યાસ કરતાં જૈન બાળકો અને કન્યાઓ તથા પ્રકરણના અભ્યાસીઓને માટે, પ્રકરણના ત્રણ ગ્રંથો જૈનશાળામાં પ્રતિક્રમણ પૂર્ણ થયા પછી જે પ્રથમ ચલાવવામાં આવે છે, તે ૧ જીવવિચાર વૃત્તિ, ૨ નવતત્ત્વ અવચૂરિ, ૩ તથા દંડકવૃત્તિ તે આ ત્રણ ગ્રંથો છે. તે એવી રીતે પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે કે, મૂળ સાથે નીચેજ મૂળનું અને અવચૂરી સાથે નીચેજ અવચૂરિનું ગુજરાતીમાં ભાષાંતર આપવામાં આવેલ હોવાથી, તેમજ ભાષાંતર પણ શબ્દ અને અક્ષરસઃ સરલ અને સ્ફૂટ રીતે આપવામાં આવેલ હોવાથી, લઘુવયના બાળકો અને કન્યાઓને તે મોઢે કરવા કે અર્થ સમજવા બહુજ સુગમ પડે તેમ છે, શૈલી એવી રાખેલ છે કે વગર ભારતરે પણ શીખી શકાય તેમ છે, જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળાઓમાં ખાસ ચલાવવા જેવી છે.

જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા માટે મંગાવનારને ઘણી ઓછી કિંમતે (બહુજ કિંમતે) માત્ર ધાર્મિક (કેળવણી) શિક્ષણના ઉત્તેજન માટે આપીશું. ધાર્મિક પરિક્ષા કે બીજા ઇનામના મેળાવડામાં ઇનામ માટે મંગાવનારને પણ અલ્પ કિંમતે આપીશું.

અન્ય માટે પણ સુઘલ કરતાં ઓછી કિંમત રાખવામાં આવેલ છે.

૧ નવતત્ત્વનો સુંદર બોધ-પાકી કપડાની બાઇન્ડિંગ રૂ. ૦-૮-૦ આઠ આના, કાચું બાઇન્ડિંગ માત્ર રૂ. ૦-૬-૦ છે આના.

૨ જીવવિચાર વૃત્તિ પાકા બાઇન્ડિંગની માત્ર રૂ. ૦-૪-૦ ચાર આના.

૩ દંડક વિચારવૃત્તિ પાકા બાઇન્ડિંગના માત્ર રૂ. ૦-૫-૦ પાંચ આના (પો. ભુદું.)

આત્મભાનન્દ પ્રકાશ.

॥ વંદે વીરમ્ ॥

॥ પરોપકારઃ સમ્યક્ ક્રિયમાણો ધીરતામભિવર્ધયતિ, દોન-
તામપર્કર્ષતિ, ઉદારચિત્તાં વિધત્તે, આત્મમ્ભરિતાં મોચ-
યતિ, ચેતોવૈમલ્યં ચિત્તનુતે, પ્રમુત્વમાવિર્ભાવયતિ; ત-
તોઽસૌ પ્રાદુર્ભૂતવીર્યોલ્લાસઃ પ્રણટ્ટરજોમોહઃ પરોપ-
કારકરણપરઃ પુરુષો જન્માન્તરેષ્વપ્યુત્તરોત્તરક્ર-
મેણ ચારુતરં સન્માર્ગવિશેષમાસાદયતિ ॥

પુસ્તક ૨૦] વીર સંવત્ : ૪૮૯ કાર્તિક. આત્મ. સંવત્ ૨૭. [અંક ૪ થો.

ૐ

દીપોત્સવી.

વા

શ્રીમાન્ વીરપ્રભુનો કૈલાસવાસ.

સદ્ગોપીને “ સ્યાદ્રાહ ” ષટ્દસ પ્રહર ને ભવિ પ્રાણીને,
માનવ જનમની શ્રેષ્ઠતા બતલાવી કૃષ્ણા આણીને;
“ શ્રીવીર ” નમોએ બ્રાત ! આને સિદ્ધ જગમાં ને થયા,
કૃત કૃત્ય થઇ કૈલાસમાં દીપોત્સવી દોન તે ગયા.

વેલચંદ ધનજી.

૮૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સહૃદય સજ્જન ભાઈ બહેનો પ્રત્યે બે બોલ.

(લે૦ સદ્ગુણાનુરાગી કપૂરવિજયજી. રાજપુર (ડીસા))

૧ પ્રમાદવશ આપણે ઘણું ગુમાવ્યું છે ને ગુમાવીએ છીએ. માદક (મદલાવે એવા) પદાર્થોનું વારંવાર સેવન, પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિવિધ વિષયોમાં આસક્ત-લોલુપ બની જવું, ક્રોધાદિક કષાયથી અંધ થવું, આળસ-નિદ્રાને વધારવી, તેમજ વિકથા-કુથલીઓમાં વખત ગુમાવવો એ બધા સ્વચ્છંદ આચરણોવડે આપણી ભારે પાયમાલી થઈ છે. સુખના અર્થી જનોએ હવે જાગૃત થઈ પ્રમાદ તજવો જોઈએ.

૨ સમયોચિત કર્તવ્યનું ભાન, કર્તવ્ય નિષ્ઠા અને કર્તવ્ય-પાલન કરવાથી દુઃખનો અંત કરી જરૂર સુખી થઈ શકાય છે.

૩ કર્તવ્ય-ધર્મની ઉપેક્ષા કરવાથી જ ભારે હાનિ થાય છે.

૪ શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી જેવા જ્ઞાની : મહાત્માઓ કહે છે કે—“ નિશ્ચય દૃષ્ટિ હૃદય ધરીજી, પાળે જે વ્યવહાર; પુન્યવંત તે પામશેજી, ભવ સમુદ્રનો પાર. મનમોહન જિનજી ” મોક્ષ-સુખ રૂપ નિશ્ચિત સાધ્ય બરાબર લક્ષમાં રાખીને તેને પ્રાપ્ત કરવા જે જે યોગ્ય વ્યવહાર સાધનો આપ પુરૂષોએ બતાવ્યાં છે તેનું પ્રેમથી પાલન કરનાર સજ્જનો જરૂર દુઃખનો અંત કરી અક્ષય અવિનાશી સુખ મેળવી શકે છે.

૫ મન અને ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરી સંતોષ વૃત્તિથી એક નિષ્ઠ બની સંયમનું પાલન કરવું એ અક્ષય સુખ રૂપ મોક્ષ પામવાની ખરી ચાવી છે. વિષયાંધ-મોહાન્ધ જીવોને તે પ્રાપ્ત થવી હુર્લેલ છે. મોહ તજ્યાથી ત સહેજે સાંપડી શકે છે.

૬ કંઈક મુગ્ધજનો, મોક્ષ સાધક શુદ્ધ વ્યવહાર ધર્મનું પાલન કરવા ઘટતો આગ્રહ રાખવાને બદલે કેવળ કલ્પિત લૌકિક વ્યવહારનું જ પાલન આગ્રહથી કરવામાં મોટાઈ માને છે તેથીજ તેઓ સત્ય સુખથી બેનશીબ રહે છે, ખરા સુખના અર્થીજનોએ તો ખસુસ કરીને શુદ્ધ વ્યવહાર માર્ગનો જ આદર દઢ આગ્રહ પૂર્વક કરવો જોઈએ. તે પણ લોકરંજન અર્થે નહીં પણ નિઃકામ-નિસ્વાર્થપણે આત્મ સંતોષ અર્થે જ કરવો ઘટે.

૭ સાચું સુખ આત્મ સંતોષવડે જ માપી શકાય છે. બીજાથી નહીં.

ઇતિશમ્.

પવિત્ર રત્નત્રયીનું પ્રમાદ રહિત પાલન કરવાથી થતું આત્મકલ્યાણ. ૮૩

ૐ

આહિંસક-વૃત્તિ.

“અહિંસા પરમધરમ” પહિચાનો, પટ્ટદરશન દરશિત બનો. અહિંસા.
 અહિંસા શબ્દ સુકોમલ લાગે, કોમલ હૃદય બનાવે; અહિંસા.
 કરવા વ્યાપક વિશ્વ વિષે નિત્ય, પ્રાણ પુરૂષ સમજાવે. અહિંસા.
 જ્યાં જ્યાં અહિંસા પ્રતિષ્ઠા પામે, વૈર વિનાશ ત્યાં થાવે; અહિંસા.
 પ્રભુ ઉપદેશ સમય સહુ પ્રાણી, વિરોધ છતાં મટી જાવે. અહિંસા.
 સમેાવસરણું શાસ્ત્ર સહાયથી, દૃશ્ય હૃદયપર ધર તું; અહિંસા.
 અહિંસક વ્રત જિનવરનું દેખી, તન્મય તાદશ કર તું ! અહિંસા.
 મૈત્રી અમંદ આનંદ કરાવે, દ્રંદ પણું ફર જાવે; અહિંસા.
 પ્રાણી સકલ આત્મ વત્ ગણુતા, પ્રગટે પ્રેમ સ્વભાવે. અહિંસા.
 હિંસા શબ્દ છે ક્રૂર કઠોર ને, કંપિત હૃદય કરાવે; અહિંસા.
 વર્તમાન વિગ્રહ પર દષ્ટિ, કરતાં અતિ દુઃખ થાવે. અહિંસા.
 આત્મ સ્વતંત્રતા આત્મ ધર્મ વિણ, નહિં સમજાશે જાતુ ! અહિંસા.
 મેળવવા હરદમ સત્ સંગત-શાસ્ત્ર પરિચિત થા તું. અહિંસા.

વિજ્ઞા દશમ-મુંબઈ
દાદાણિ બિહિંગ.

વેલચંદ ધનજી.

પવિત્ર રત્નત્રયીનું પ્રમાદ રહિત પાલન કરવાથી થતું આત્મકલ્યાણ.

૧ સમ્યગ્જ્ઞાન્યથાર્થ દર્શન=તત્વાર્થ શ્રદ્ધાનરૂપ સમ્યક્ત્વ, તત્વાર્થ અવબોધ રૂપ સમ્યગ્જ્ઞાન તથા હિંસાદિક દોષોથી નિવર્તી, અહિંસા-દયા સત્યાદિક વ્રત નિયમો પાળવામાં પ્રવૃત્તિ કરવા રૂપ સમ્યક્ ચારિત્ર એ પવિત્ર રત્નત્રયીનું સફળાવથા સેવન-આરાધન કરનારા સદ્ગાળી સજ્જનો જન્મ મરણ સંબંધી સકળ કલેશોનો અંત કરી, અક્ષય, અનંત અવિનાશી એવું મોક્ષ સુખ નિઃશંકપણે મેળવી શકે છે.

૨ પરંતુ જે મંદભાગી જનો વિપરીત શ્રદ્ધારૂપ મિથ્યાત્વવડે પૂર્વોક્ત સમ્યક્ત્વનો અનાદર મંદ આદર અથવા લોપ કરે છે, અજ્ઞાન, સંશય કે વિપરીત બોધવડે તત્ત્વજ્ઞાનનો અનાદર કરે છે અને વિષય કષાયાદિક પ્રમાદ વશ બની હિંસાદિક

દોષોમાં આસક્ત થઈ, અહિંસા સંયમાદિક પવિત્ર ચારિત્રનો અનાદર કે લોપ કરે છે તે આપડા જન્મ મરણ સંબંધી અનંત કલેશોને પામે છે.

૩ અનંત ભવ જામણ કરતાં મહા મુશીબતે પામી શકાય એવી સકળ દુર્લભ ધર્મ-સામગ્રી પામીને ઉપર જણાવેલા દોષોવડે પૂર્વોક્ત રત્નત્રયીનું સેવન કરી લેવામાં કોણ હતભાગી જનો આળસ-પ્રમાદ યા ઉપેક્ષા કરીને પ્રાપ્ત સામગ્રીનો લાભ ચુકી તેને નિષ્ફળ-નિરર્થક કરી મૂકે ? સુસ્ત-ચકોર જનો તેમ નજ કરે.

૪ માદક પદાર્થનું સેવન પાંચે ઈન્દ્રિયોના વિવિધ વિષયોમાં ગૃહિ કષાય અંધતા, અતિથણી નિદ્રા-આળસ અને વિકથા-કુથલીઓમાં અતિ વણી પ્રીતિરૂપ પ્રમાદ (સ્વચ્છંદ) આચરણથીજ જન્મ મરણનો ત્રાસ વધતોજ જાય છે. તેમાંથી જે ડહાપણથી બચે તેજ ચકોર.

૫ ચિન્તામણી રત્નને કાગ ડહાડવામાં વણપ્રી નાંખે અને અમૃત રસને પગ પખાળવામાંજ વાપરી નાંખે એવી મૂર્ખાઈભરી વિપરીત કરણીવડે પામરજનો દુર્લભ ધર્મ સામગ્રી કેવળ હારી જાય છે.

૬ જે મુઘજનો આ દુર્લભ માનવ દેહાદિક સામગ્રી પુન્યજાગે પામ્યા છતા પ્રમાદ રહિત આત્મસાધન કરી નથી લેતા તેઓને અંતે પસ્તાવાનો વખત આવે છે. તેમ કરતાયે અંતે કશું વળતું નથી.

૭ હંસની જેમ અશુદ્ધ તત્ત્વને તણ, શુદ્ધ તત્ત્વ આદરી લેવું એટલે દોષ-અવગુણ તણ શુણ આદરવા એજ વિવેકી જનને ઉચિત છે.

૮ આત્મ-તત્ત્વને કર્મ-મેલથી જૂદું પાડી લેવા તપ જપ સંયમનો ખપ કરી, આત્માને શુદ્ધ કરવો એ આ માનવ દેહ પામ્યાનું ફળ છે.

૯ હિતાહિત, કૃત્યાકૃત્ય, ભક્ષ્યાભક્ષ્ય, પેયાપેય, ગમ્યાગમ્યનો ઠીક વિચાર કરી અહિતકારી તણ, હિતમાર્ગ આદરવા ઉજમાળ થાવું એ સદ્જુદિ પામ્યાનું ફળ છે. જાણી જોઈને અકાર્ય કરનાર અંધ છે.

૧૦ નિઃસ્વાર્થપણે શુભ પાત્રને પોખવું એ પૈસો પામ્યાનું ફળ છે.

૧૧ સામાને હિત-સંતોષ ઉપજે એવું પ્રિય ને પથ્ય બોલવું એ વાચા શક્તિ પામ્યાનું ફળ છે. સમયોચિત બોલી નહીં જાણનાર મૂક-મૂંગો છે.

૧૨ જેવી સુખ દુઃખની લાગણી આપણને છે તેવી બીજાને પણ છે. સુખ સહુને પ્રિય અને દુઃખ અપ્રિય લાગે છે એમ સમજી કોઈને દુઃખ ઉપજે એવું આચરણ નહીં કરતા સદાય સુખદાયી સદાયચરણ સેવવું.

૧૩ સહુને આપણા આત્મા સમાન લેખી તેમનું હિત ચિન્તનજ કરવું.

૧૪ કોઈ દીન-દુઃખીને દેખી તેનું દુઃખ ફેડવા આપણાથી બનતું કરી છુટવું.

૧૫ જમે તેને સુખી કે સદ્ગુણી જાણી કે સાંભળી મનમાં લગારે ખેદ લાગ્યા વગર આપણે રાજ થાવું અને જેથી સુખી ને સદ્ગુણી થવાય એવા સન્માર્ગે ચાલવા તથા ઉન્માર્ગ તજવા મનમાં નિશ્ચય કરવો.

જૈન તરીકે આપણી ચોખ્ખી ફરજ.

૮૫

૧૬ ગમે એવી ભૂંડાઈ કરનાર ઉપર પણ કડણા લાવી તેને સુધારવા પ્રયત્ન કરતા છતાં તે સુધરી શકે એમ નજ લાગે તો તેનાથી અલગ રહેવું પણ તેના ઉપર રોષ લાવી નાહક આપણું બગાડવું નહીંજ.

૧૭ પાત્રતા વગર પ્રાપ્તિ ના હોય. પૂર્વોક્ત રત્નત્રયીની પ્રાપ્તિ માટે પાત્રતા લાયકાત અવશ્ય મેળવવી જોઈએ. દોષ દ્રષ્ટિ તથા ગુણ દ્રષ્ટિ આદરવી માર્ગાનુસારી થવા માટે ન્યાય-નીતિને પ્રમાણિકતાને પ્રાણ સમા લેખવાં અને સત્યને પ્રાણાન્તે પણ અખંડ પાળવું. શુદ્ધ તત્ત્વનોજ આદર કરવો. ઇતિશમ.

જૈન તરીકે આપણી ચોખ્ખી ફરજ.

અનેક દિશાએ વહેતી નદીઓનાં વહેણ જેમ અંતે સમુદ્રમાં જઈ મળે છે તેમ અસંખ્ય સાધનો પૈકી ગમે તે હિત સાધનને સન્મુખ ભાવે અનુસરનારા અવશ્ય મોક્ષ-પદ પામે છે. તેથી કોઈ એક હિત સાધન કરનારની બીજા કોઈ હિતસ્વી જને અવગણના નહીં કરતાં તેનાં હિતકૃત્યમાં બની શકે તેટલી મદદ કે અનુમોદનાજ કરવી ઉચિત છે. જૈનકુળમાં અવતર્યા છતાં જૈન યોગ્ય આચાર વિચાર સમજે શ્રદ્ધે કે આદરે નહીં તો વાસ્તવિક રીતે તે એ જૈન જૈનમાર્ગથી વિમુખજ લેખાય. અને એ જૈનકુળમાં ઉપન્યા છતાં જો જિનેશ્વર કથિત શુદ્ધ સનાતન માર્ગને યથાર્થ સમજે, શ્રદ્ધે અને આદરે તો ખરી રીતે તે જૈનજ કહેવાય. સ્વધર્મ નિષ્ઠતાયોગને આપણામાં જૈનત્વ લેખી શકાય. ધર્મ વિમુખતા રાખી રહેતા જૈનત્વ શી રીતે પ્રગટે? અહિંસા, સંયમ અને તપ એ સર્વજ્ઞ કથિત ધર્મનું લક્ષણ હોઈ દરેક જૈને તેને અનુસરવાનુજ રહું પ્ર માદ રહિત સ્વપર પ્રાણની રક્ષાનો માર્ગ આદરવા-થીજ અહિંસાનું પાલન થઈ શકે. સુખ શીલ કે સ્વાર્થ અંધ બની મુત્કળ (મોકળી) નીવૃત્તિથી સ્વપર પ્રાણની રક્ષા કરી શકાતી નથી. આત્મનિચ્છા (વિષય કષાયને વિક્ષાદિક પ્રમાદના ત્યાગ પૂર્વક સંયમ) વડેજ અહિંસાનું યથાવિધિ પાલન થઈ શકે છે અને અનેક વિધ તપ સાધન વડે તે બંનેને પુષ્ટિ મળી શકે છે. અને એવા ખરા જૈન હોવાનો દાવો કરનારા ભાઈ જહેમોએ સુખ શીલતાને પ્રમાદ પાત્રને દૂર કરવા અને સર્વજ્ઞ દેવે કહેલાં સર્વોત્તમ અહિંસાદિકનું ડહાપણથી પાલન કરવા ઉજમાળ રહેવું જોઈએ. ખાનખાન વસ્ત્રાદિકનો ભોગોપભોગ પણ એજ દ્રષ્ટિથી કરવો જોઈએ. સ્વાર્થાધિપણે અસંખ્ય જીવોની થતી હાનિ બંતે કરવી કરાવવી કે અનુમોદવી ઘટે નહીં-શુદ્ધ ખાનખાન કે શુદ્ધ વસ્ત્રાદિકથીજ જીવન નિર્વાહ સહુએ કરવો. કરનારને મદદ કરવી તેની પ્રશંસા કરવી; નિંદાતો નજ કરવી. ઇતિશમ.

૮૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ૐ

“ ચેતનજને ફટકા ”

સર ફરોસી કો તમના—એ રામ.

(લેખક—શાહ ડાહ્યાલાલ લહેરચંદ ખોક્કર.)

- કયું ફસાચે, મસ્ત હુનિયા, દેખ તમાસા હૈ જીયા;
ચલ સીધે ઇસ, રાનમેં તું, કયા મુસાફીર ભુલ ગયા. ૧
- જુસ્કે લીયે પેદા હુવા, તું ઉસ્કા હરદમ ધ્યાન ધર;
સુખે સેં ઉઠકેં શ્યામ તક, તું હુમનો કુ દફન કર. ૨
- મુફ્લીસ કયા હુવા હૈ, દેખ આંખો ખોલકે;
સ્વાર્થ ખીન મહોખત નહીં હૈ, ઊપેસેં ડમરોલ હૈ. ૩
- મોહ મદીરા તું પીતા હૈ, મસ્ત બન કર બાઉરા;
દિલ્લ સૌચ લે તેરે, પીછે બસ આ રહીમૃત્યુ જરા. ૪
- ગંગા કે જલ તું છોડકેં, પીતા હૈ કયું વિષયાનું કીચ;
સિંહ કેસરી સુતને હુવા, લેતા કબી મુખ ત્રણ ખીજ. ૫
- અંશુલી દોકે ખીચમેં, મુસલાતે જૈસે મુદમ હૈ;
જવાહીર જૈસે અખ હીતો, કયા જવાની ભુદમ હૈ. ૬
- મુસાફરી મેં, લાયાથા જો, રોટી તેનેં આ લીયા;
અખ કર નહ તો ખાયગા, નહીંતો તું ખાયગા લીયા. ૭
- નર્ક નકેં કુપસેં જખ બચાયા, બ્યાનકર ઇસ ખ્યાલકા;
પરમાર્થ મય કદમેં હૈ, જુસ્કો ધ્યાન ભીતર શ્યામકા. ૮
- દફન કર તું દફન કર, તું હુમનોકુ જલ્દી સેં;
હુખ પાયગા તું યાદ રખ, જૈસા પીડાતા ગીલ્લીસેં. ૯
- ઊઝા જૈન સંગીત મંડગી પ્રેમી તુમપર કુદલ હૈ;
ડાહ્યાલાલ તેરા, દાસ હરદમ, બંદગીમેં મસગુદલ હૈ. ૧૦

સન્મિત્ર-સંગ્રહ.

૮૭

સન્મિત્ર-સંગ્રહ.

વિકૃલદાસ મૂં ૨૧૭.

(૧૪)

પાપાન્નિવારયતિ યોજયતે હિતાય
 ગુહ્યં ચ ગૂહતિ ગુણાન્ પ્રકટીકરોતિ ।
 આપદ્ગતં ચ ન જહાતિ દદાતિ કાલે
 સન્મિત્ર લક્ષણમિદં પ્રવદન્તિ સન્તઃ ॥

અર્થ—મિત્રને પાપ કરવાથી વર્જિત કરે, તેના હિતની વાતનોજ તેને ઉપદેશ કરે, તેની ગુપ્ત વાત છુપાવે, ગુણોને પ્રકટ કરે, આપત્તિકાળમાં તજી ન દે અને જરૂર પડે ત્યારે યથાશક્તિ દ્રવ્ય પણ આપે—એ સર્વ સારા મિત્રના લક્ષણો સંતપુરુષોએ કહ્યા છે.

૨૧. ભતૃહરી.

મનુષ્ય એક સામાજિક જીવ છે. સમાજની સાથે તેનો અતિ ઘનિષ્ઠ સંબંધ રહેલો છે. તે સ્વાભાવિક યોગ્યતા, સામર્થ્ય તેમજ ગુણોથી પૂર્ણ હોવા છતાં પણ એકલો અધિક કાર્ય કરી શકતો નથી. તેને હમેશાં કોઈ અન્ય પુરુષ યાને સ્ત્રીની, કોઈને કોઈ રૂપે, આવશ્યકતા રહેજ છે. જ્યાંસુધી તેને એ સહાયતા નથી મળતી ત્યાંસુધી તેના અનેક મનોરથો અપૂર્ણ રહી જાય છે, તેનાં સાંસારિક કાર્યો અધુરા રહી જાય છે, તેનું સામાજિક જીવન નિરસ જની જાય છે અને કોઈ કોઈ વાર તો તેનો વધેલો ઉત્સાહ પણ ક્ષીણ થઈ જાય છે. તેથી કરીને જીવન-સંગ્રામમાં વિજય પ્રાપ્ત કરવા માટે એવી સહાયતા કરનારનો સંગ્રહ કરવાની પરમ આવશ્યકતા છે. સાંસારિક જીવનમાં એવી સહાયતા કરનારની સાથે આપણે અનેક જાતના સંબંધ બંધાયા કરે છે; એ સર્વ સંબંધમાં મિત્રનો સંબંધ અત્યંત પવિત્ર અને શ્રેષ્ઠ માનવામાં આવે છે. સાચું છે કે આ સ્વાર્થમય જગતમાં મિત્ર સિવાય આપણા સાચો સહાયક કોણ હોઈ શકે? સંકટ સમયે સંપત્તિ તેમજ સંતતિ કામ આવી શકતા નથી. એવે સમયે આપણને આશ્રય દેનાર અને દુઃખમાં ભાગ લેનાર આપણા સાચા મિત્ર સિવાય બીજું કોઈ થઈ શકતું નથી. સાચો મિત્ર મળવાથી જે લાભ થાય છે તેનો અનુભવ તે ભાગ્યશાળી પુરુષોજ કરી શકે છે કે જેને કોઈપણ વખત કોઈ સાચો મિત્ર મળ્યો હોય. મિત્રોનો સંગ્રહ કરવાથી સ્વાર્થ તેમજ પરમાર્થ બન્નેની સિદ્ધિ થાય છે. સાચા મિત્રોવડે સંઘશક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે અને સંઘશક્તિ જ સફલતાનું સર્વોત્તમ સાધન છે.

કેવળ પરિચય અથવા વાતચીત થવાથી મિત્રતા થઈ જતી નથી. મિત્ર શબ્દનો વ્યાપક દૃષ્ટિથી વિચાર કરવામાં આવે તો એટલુંજ કહી શકાય કે આપણાં સમસ્ત જીવનમાં સાચા મિત્રો બે ચારથી વધારે મળી શકતા નથી. ‘મુળ્હે મુળ્હે મતિર્મિત્રા’ ના ન્યાયથી જ્યારે આપણે જોઈએ છીએ ત્યારે આપણને એટલુંજ માલુમ પડે છે કે સાચા મિત્રોનું મળવું આ સંસારમાં અતિ દુર્લભ છે. જ્યાંસુધી આચાર વિચારોમાં સદૃશતા તેમજ એકતા નથી થતી ત્યાંસુધી બે મનુષ્યોમાં એક પ્રાણુતા થવી અસંભવિત છે. મિત્રતા બંધાવા માટે સહૃદયતા, સહિષ્ણુતા, તેમજ પરસ્પર સહાનુભૂતિની અત્યંત આવશ્યકતા છે. જ્યાંસુધી એ નથી હોતું ત્યાંસુધી સાચી મિત્રતા કદાપિ થઈ શકતી નથી.

પરંતુ સાચા મિત્રો દુનિયામાં ઘણા થોડા હોય છે તે જોઈને આપણે ઉદાસીન ન થવું જોઈએ. કોઈ વખત સહાનુભૂતિ રાખનાર પરિચિત સજ્જનોની સહાયતાવડે પણ સંસારનાં અનેક કાર્યો સાધી શકાય છે. સૌ લોકો સમજે છે કે સુવર્ણ સુત્રા એક બહુ મૂલ્ય વસ્તુ છે, પરંતુ તે સાથે કોઈ રૂપિયાનાં મહત્વનો અસ્વીકાર કરી શકે નહિ. એજ રીતે મિત્ર અને અન્ય સાધારણ પરિચયવાળા મનુષ્યોમાં પણ ભેદ છે. આપણે સંઘ-શક્તિ વધારવા માટે હંમેશાં લોક-સંગ્રહ કરવાના પ્રયત્ન કરતા રહેવું જોઈએ, અને તેમાં જ્યારે આપણને કોઈ કોઈ વખત મિત્રરૂપી રત્ન મળી જાય ત્યારે તેને પસંદ કરી લેવો જોઈએ. પરંતુ મિત્રોની પસંદગી કરવામાં સવિશેષ સાવધાન રહેવાની આવશ્યકતા છે. જેમ સાચા મિત્ર મળવાથી દુઃખમાં ઘટાડો થાય છે અને સુખમાં વધારો થાય છે, તેમ નામ માત્રના મિત્રોથી ઉદ્વેગ પરિણામ આવે છે. સજ્જનનું એ કર્તવ્ય છે કે તેણે કોઈની સાથે મિત્રતા કર્યા પછી તે આ જીવન નીલાવી લેવી જોઈએ. એટલા માટે પસંદગી કરવામાં ભૂલ થવા દેવી જોઈએ નહિ.

સન્મિત્ર જે લક્ષણોથી યુક્ત હોવો જોઈએ તેનો ઉલ્લેખ આ વિષયના મથાળાના શ્લોકમાં કરવામાં આવ્યો છે. જે મનુષ્ય એ લક્ષણોથી વિહીન હોય છે તે સાચો મિત્ર કદિપણ થઈ શકતો નથી. આપણા ધર્મ ગ્રંથો મિત્ર અને મિત્રતાના વિષયમાં અનેક ઉપદેશપૂર્ણ ઉદાહરણોથી ભરપૂર છે. તેમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે સજ્જનોની મિત્રતા દિનપ્રતિદિન વધતી જાય છે અને દુર્જનોની મિત્રતા ઘટતી જાય છે. સજ્જનોની સાથે સાત શબ્દો બોલવાથી અથવા સાત પગલાં ચાલવાથી જ મૈત્રી બંધાઈ જાય છે અને હંમેશાં નૂતન તથા આકર્ષક બનતી જાય છે. પરંતુ એવા સજ્જનમિત્ર પ્રાપ્ત કરવાનું સૌભાગ્ય ઘણા થોડા મનુષ્યોનેજ પ્રાપ્ત થાય છે.

કોઈની સાથે મિત્રતા બંધવા માટે સૌથી જરૂરની બાબત ઉદ્દેશની એકતા છે. પરંતુ જો ઉદ્દેશ સારો, ન્યાય તેમજ સત્યપક્ષ ન હોય તો ઉદ્દેશની એકતા હોવા છતાં પણ તે મિત્રતા ચિરસ્થાયી થઈ શકતી નથી. ઉદાહરણ તરીકે ચારોની કોઈ મંડળીમાં અથવા જુગારી લોકોના સમૂહમાં જે લોકો સંમિલિત રહે છે તેઓમાં એક

સન્મિત્ર-સંબંધ.

૮૯

વિશેષ પ્રકારનો પરસ્પર સંબંધ બંધાઈ જાય છે. તે સર્વનો ઉદ્દેશ એકજ નિઘ કાર્ય કરવાનો હોઈને તે સિદ્ધ થાય ત્યાં સુધી તેઓ સર્વ એક મનથી કાર્ય કર્યા કરે છે. ઇષ્ટ સિદ્ધિ થાય ત્યાં સુધી તેઓ એક બીજાને સહાયતા કરે છે અને ત્યાં સુધીજ તેઓમાં એક બીજા પ્રત્યે સહાનુભૂતિ પણ રહે છે. એટલું તો ઉપર ઉપરથી જોનારને જણાય છે કે તે લોકોની મિત્રતા સાચી છે. એટલા માટે પોતાનો સંબંધ વ્યક્ત કરવા માટે તે લોકો ‘મિત્ર’ જેવા પવિત્ર શબ્દનો પ્રયોગ કર્યા કરે છે, પરંતુ ત્યાં તેઓ ભૂલ કરે છે. સાચી મિત્રતામાં જે એક પ્રકારનો નિષ્કામ પ્રેમ હોય છે તે તે લોકોમાં રતિભાર પણ રહેતો નથી. સ્વાર્થ સધાઈ રહ્યા પછી તે લોકોનો ઉપરનો સ્નેહાવ તુટી જાય છે. એવા પ્રકારના મિત્રોના સમૂહને મિત્રમંડળ કહી શકાય જ નહિ.

ઉપર કહેવામાં આવ્યું તેમ મિત્રતા કર્યા પછી તેનો આજીવન નિર્વાહ કરવો જોઈએ. એટલા માટે આપણે નીચે લખેલા કર્તવ્યોના પાલન હંમેશાં કરતાં રહેવું જોઈએ:—

પહેલી વાત એ છે કે આપણા મિત્રોના ક્ષુદ્ર દોષોના વિષયમાં સહનશીલતા અને ક્ષમાની દૃષ્ટિ રાખવી જોઈએ. આ સંસારમાં કોઈપણ મનુષ્ય સર્વાંગપૂર્ણ તેમજ સર્વથા નિર્દોષ હોઈ શકતો નથી. શરૂઆતમાં કોઈ પણ મનુષ્ય આપણને સારો લાગે અને અનુભવ થતાં તે એવો ન લાગે તો તેમાં તેનો દોષ નથી, દોષ આપણી જ સંકુચિત દૃષ્ટિનો છે. સકલ ગુણસંપન્ન, સર્વ ઉપમા યોગ્ય અને સર્વથા દોષરહિત પ્રાણી આ મૃત્યુ લોકમાં કોઈ મળી શકતું નથી. કોઈ મનુષ્ય ગમે તેટલો જ્ઞાની તેમજ સદાચારી હોય, તોપણ ઉંડા ઉતરનારને તેનામાં કોઈને કોઈ દોષ જડી આવે છે. જો ઉક્ત નિયમ સત્ય છે, તો પછી આપણે જે પુરૂષની સાથે મૈત્રી કરીએ છીએ તે એ નિયમના અપવાદરૂપ કેવી રીતે હોઈ શકે? પરંતુ યુવાવસ્થાના આવેશમાં એ નિયમ પર ઉચિત ધ્યાન નથી આપવામાં આવતું અને ઘણા દિવસોના પરિચિત મિત્રોનાં પણ દોષ દૃષ્ટિને લઈને ઝગડો ઉત્પન્ન થાય છે. એટલા માટે એ વાત ભૂલવી ન જોઈએ કે જો કોઈ મનુષ્યમાં અનેક ઉત્તમોત્તમ ગુણો હોય અને કોઈ નહાના મોટા ક્ષુદ્ર દોષ હોય તોપણ તે લૌકિક દૃષ્ટિએ સકલ ગુણસંપન્ન કહી શકાય છે.

બીજી વાત મતભેદની છે. આ અનન્ત વિશ્વ એવાં એવાં હજારો રહસ્યોથી ભરેલું છે કે જે મહાવિદ્વાન તેમજ પરમ મિત્રોમાં પણ કોઈને કોઈ કારણને લઈને મતભેદ સંભવી શકે છે. સંસારમાં બનતી હમેશની ઘટનાઓમાં તથા ઇતિહાસમાં આ વાતના અનેક ઉદાહરણો મળી આવે છે કે વખતોવખત મતભેદ પડવાને લઈને ચિરકાળના મિત્રોની મિત્રતા માટીમાં મળી જાય છે. એક ઐતિહાસિક દૃષ્ટાંત લઈએ. અઢારમા સૈકાના ઉત્તરાર્ધમાં ફ્રાંસમાં બચાંકર રાજ્યક્રાંતિ થઈ, તે વિષયની ચર્ચા

૬૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કરતાં કરતાં ઈંગ્લાંડના તત્કાલીન એ મહાન નેતાઓમાં મતભેદ પડ્યો. એ બન્ને નેતાઓ (બર્ક અને ફ્રાંકલિન) તે સમયના ઘણાજ ચતુર, દેશકાળના જ્ઞાતા અને પૂરેપૂરા રાજનીતિજ્ઞ હતા એટલું જ નહિ પણ તેઓની વચ્ચે ગાઢ મૈત્રી હતી. જેઓએ ઈંગ્લાંડના ઇતિહાસનો અભ્યાસ કર્યો છે, તેઓના નેત્રો સમક્ષ એ પ્રકાંડ પંડિતોના ઉક્ત મતભેદની ભીષણ મૂર્તિ સાક્ષાત્ આવીને બેસી થઈ જ હશે, કે જેને લઈને તેઓની ચિરકાલીન દૃઢ મિત્રતા છિન્નભિન્ન થઈને રક્ષાતાળમાં પહોંચી ગઈ. માનો કે ટ્રાંસની રાજ્યકાંતિ અનેક દૃષ્ટિએ એક અત્યંત મહત્વપૂર્ણ બાબત હતી, પરંતુ તે વિષયમાં મતભેદ પડતાં જ પોતાના ચિરકાલીન પ્રાણપ્રિય મિત્રની મિત્રતા એકદમ તોડી નાંખવી તે શું બર્ક જેવા સુપ્રસિદ્ધ તત્વજ્ઞાનીને માટે ઉચિત હતું ? જો હોય, તો એવી ઘટના અત્યંત શોચનીય ગણાય. એ તો નિઃસંદેહ છે કે વિચાર-સ્વતંત્રતા તેમજ પોતાની બુદ્ધિ અનુસાર સત્યાસત્યનો નિર્ણય કરવાની ઇચ્છા દરેક મનુષ્યોમાં હોવી જોઈએ. અને હોય છે જ, તેથી કરીને એક બીજા વચ્ચે મતભેદ પડે તે સ્વાભાવિક છે. પ્રત્યેક વિષયનો વિચાર ભિન્નભિન્ન રીતે કરી શકાય છે અને તે પર વિચાર કરનાર પ્રત્યેક મનુષ્યનો વિચાર-માર્ગ જુદો જુદો હોય છે, એટલા માટે મતભેદ ટાળી શકાતો નથી. એટલું જ નહિ, પણ ઉદ્ભૂત તેનાથી અંતમાં ઘણું ભાગે લાભ જ થાય છે. પરંતુ એવી અવસ્થામાં પણ કેવળ મતવિભિન્નતાને લઈને વિકાર વશ બની મિત્રતાનો નાશ કરી નાંખવો એ કોઈ ‘ મિત્ર ’ ને માટે ઉચિત ગણી શકાય નહિ.

સંપાદિત મિત્રતા નિભાવી રાખવા માટે ત્રીબુદ્ધિ આવશ્યક કર્તવ્ય બુદ્ધિ દ્વિલ અને સરલ વર્તન છે. મિત્રની પાસે કોઈ ખાસ વાતો સિવાય પોતાનાં સઘળાં શુભ કાર્યો જણાવી દેવામાં કશી હાનિ નથી. તેનાં મનમાં ફેાકટ સંશય ઉત્પન્ન કરવાથી અનર્થ થાય છે. જો કદિ મિત્રનાં મનમાં સંશય ઉપજાવનાર અને મતભેદ કરાવનાર કોઈ કાર્ય થઈ જાય તો તેને પોતાનો ખરેખરો અભિપ્રાય પ્રથમથી જ સમજાવી દેવો જોઈએ. નહિં તો પરસ્પર વિશ્વાસ ઘટવાથી એક બીજા વચ્ચે દિલનો સંકોચ ઉત્પન્ન થાય છે અને ભેદ તથા તિરસ્કારનો ભાવ પેદા થાય છે.

મિત્રની સાથે હમેશાં સૌમ્ય અને ઉદાર વર્તન રાખવું જોઈએ. ઘણા લોકો એમ માને છે કે એક વખત મિત્રતા બાંધાય પછી મનમાની રીતે વર્તન રાખવામાં કશી હરકત નથી. પરંતુ તે યોગ્ય નથી. આપણે આપણા મિત્ર તરફ એવું આચરણ રાખવું જોઈએ કે જેનાથી તેના સ્નેહ તથા આનંદમાં દિવસે દિવસે વધારો થતો જાય. કેટલાક લોકોની એવી માન્યતા છે કે સર્વ સાધારણ મનુષ્યો સાથે વર્તવામાં માન, સન્માન, આબરૂ, પદવી, યોગ્યતા વિગેરેનો ભલે વિચાર કરવામાં આવે, પરંતુ મિત્રની સાથે તો નહિ. પરંતુ તે એક ભૂલ ભરેલી માન્યતા છે.

સંસાર દર્શન.

૯૧

આપણા મિત્રની સાથે અનાદર યાને ઉદ્દણ્ડતાથી વર્તવું તથા મર્મસ્પર્શી વચનો કહેવા તે સર્વથા અનુચિત છે.

આ સંસારમાં દ્વેષી મનુષ્યોની ખોટ નથી. ઘણા લોકોને કોઈનું નુકસાન કર્યા વગર કયાંય ગમતું જ નથી. તેવા લોકો કોઈ એ મનુષ્યોની મૈત્રી જોઈને સહન કરી શકતા નથી. તેઓ તેઓની મિત્રતા નષ્ટ કરવા માટે તત્પર મહેનત કરે છે અને સાચી જુઠી વાતો ફેલાવીને અથવા નિંદાખેર બનીને તેઓના મનમાં એક બીજા પ્રત્યે વિરોધ ઉત્પન્ન કરે છે. એટલા માટે મિત્રોએ એવા સમયે બુદ્ધિમત્તા, સત્કર્તા તથા કાર્ય કારણ સંબંધી જ્ઞાન પૂર્વક કાર્ય કરવું જોઈએ. આલુ—

સંસાર દર્શન.

જેન શાસ્ત્રમાં ગૃહસ્થ ધર્મને માટે ઘણું સ્થળે લખાયેલું છે. અને ગૃહસ્થ ધર્મના સ્વરૂપને સારી રીતે વિવેચન કરી સમજાવ્યું છે તેમાં સર્વનું મનન કરતાં ગૃહસ્થાવાસમાં મુખ્યત્વે કરીને કેટલાએક ગુણો ઘણાં ઉપયોગી છે. અને ગૃહસ્થ ધર્મના પોષક છે, જે એ ગુણોનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજવામાં આવે તો ગૃહસ્થ શ્રાવક તેને અંગે પોતાની ગૃહસ્થપણાની ફરજો વિષે સારી રીતે સમજી શકે. ગૃહ, કુટુંબને અંગે ઉપજતી પોતાની વિવિધ ફરજો વિષે અને વ્યવહાર, ધર્મ અને નીતિ વિષે ચાલતી સ્થિતિ કરતાં વિલક્ષણ વિચારોને સિદ્ધાંત રૂપે માનનાર સ્ત્રી પુરૂષો સંસારમાં જોડાતાં ગૃહની કેવી દશા થાય એ વિચાર કરતાં સખેદ હૃદય થઈ જાય છે. દીર્ઘ વિચાર વગર સાહસિક વિચારે ચડેલા સ્ત્રી-પુરૂષ મનોવૃત્તિની સ્વતંત્રતાના બળથી પોતાના વિચારોને અને કદિપત લોકવાતોને સત્ય રૂપે માને છે; કેટલાએક તો ભ્રમિત થઈને ગાડરીઆ પ્રવાહરૂપે ચાલતા હાનિકારક રીવાજોને અચાનક ગણે છે કેટલાક સ્વચ્છંદી યુવક નવો જમાનો શું ? તે ઓળખ્યા સિવાય નવા જમાનાના ઓઠા નીચે વ્યવહારનો લોપ કરી વહીવટની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરી, તેના વિનયને બાબુએ મુકી, પ્રસંગવશાત્ અનેક ચેષ્ટાઓ કરી લોકોની હાંસીને પાત્ર બને છે. આમાં સત્ય શું છે ? તે વિચારવાનો વિષય જુદો છે. વ્યવહારના શુદ્ધ સ્વરૂપને દર્શાવનારા વિષયોનું તેઓએ મનન કરવાનું છે એ મનનથી તેઓ તદ્દન વિમુખ બની જાય છે. અહીં કંઈ કહેવામાં આવે છે કે અમુક ધોરણ સાડું છેજ પણ એકથન તદ્દન નિર્રર્થક થઈ પડે છે કારણ કે સંકુચિત હૃદયવાળા તેઓ તે વિષે ધ્યાન આપી શકતા નથી.

આજકાલ ગૃહાવાસમાં અનેક જાતની વિચિત્રતા જોવામાં આવે છે. પિતા અને પુત્ર, માતા અને પુત્ર, ગૃહપતિ અને ગૃહીણી તેમજ સાસુ અને વધુઓ, માતા

૯૨

શ્રી આત્માનાં ૬ પ્રકારો.

અને પુત્રીઓ એ સર્વે એકજ કુટુંબમાં વસનારાઓની મનોવૃત્તિઓ જુદા જુદા દોર ઉપર મરજી પ્રમાણે ચાલે છે; એવા વિવિધ પ્રકૃતિઓના સંમેલનથી કુટુંબના વર્તનમાં વિવિધ પરિવર્તન થયા કરે છે જ અને તેથી વિપરીત પરિણામનાં દર્શનો થયા કરે છે. આમ વિવિધ વિચારવાળા મનુષ્યો એક ઘરમાં ભેગા મળવાથી કુટુંબમાં ભક્તિભાવ અને એકચની થોડી ઘણી પણ ન્યુનતા થવા માંડે છે, એ ન્યુનતાને લઈને ગૃહરાજ્યની પ્રવૃત્તિમાં અનેક જાતના ઉપદ્રવો ઉભા થાય છે. પિતા-પુત્ર, ભાઈ-ભગિની, માતા-પુત્રી, પતિ-પત્નિ આદિના સંબંધો પરસ્પર તેમ એક એક સાથેના ભિન્ન ભિન્ન વિચારના હોય તો તેમના સ્નેહમાં શિથિલતા થઈ જાય છે, જેથી કરીને શ્રાવક સંસારનું શકટ ભિન્ન છિન્ન બની અટકી પડે છે. ઘણાક અનર્થો, કુચેષ્ટાઓ અને ઉચ્છૃંખલપણાના પ્રસિદ્ધ તેમ ગુપ્ત દૃષ્ટાંતો જે આપણે સાંભળીએ છીએ તેનું કારણ ભેગા ભેડાયલાં સ્ત્રી-પુરૂષના વિચારમાં આવી ભિન્નતા સિવાય બીજી કંઈક જ હોય છે. પિતા-પુત્રનો સંબંધ કે જે જૈન વ્યવહારથી ઘણો ઉચ્ચતા ભરેલો છે તે સંબંધ ભિન્ન ભિન્ન વિચારોને લઈને તુટી જાય છે. સ્વતંત્રતાના પ્રવાહમાં તણુતો તરૂણ પુત્ર પોતાના માતા પિતાના અપાર ઉપકારોને ભુલી જાય છે અને તેનો અનાદર કરવાને ઉભો થાય છે. પિતા-પુત્રના ક્લેશો આપણા સાંભળવામાં વારંવાર આવે છે એવા ક્લેશ પૂર્વેકાળે હતાજ નહિ; તેવી રીતે જેમના આધારે આ સંસાર શકટ ચાલે છે અને જેમની ઉપર કુટુંબની ધુરા રહેલી છે તેવા સ્ત્રી-પુરૂષ કે જેમણે પોતાપોતાના સ્વાતંત્ર્યમાં સુખ માનેલું છે, તે જેમ બને તેમ કોઈને પોતાથી અધિક ગણવા પ્રસન્ન રહેતા નથી. અને જેમ બને તેમ પોતાનું સ્વાતંત્ર્ય સચવાય તેવા માર્ગે ચોંટી ગુરૂભક્તિથી, ભાતુભાવથી, માતા-પિતાના સ્નેહથી અને પ્રેમમાર્ગથી ભ્રષ્ટ થવાનો માર્ગ કંઈક તો કંઈક લે છે.

જેને પ્રાચીન સમયમાં મર્યાદા કહેતા હતા. જેના આધારે આર્ય સંસારની પૂર્ણ શુદ્ધિ રહેલી હતી, તે મર્યાદાનો ઘણો ભાગે આ સમયમાં લય થતો જાય છે. વૃદ્ધ અથવા વડીલ, વિદ્વાન અથવા પંડિત. કોઈની મર્યાદા રાખની તે વાત પણ આજકાલના ઉચ્છૃંખલ યુવાનોમાં એક બંધનરૂપ અથવા વડેમરૂપ મનાય છે. તેથી તેની તરફ પૂર્ણ રીતે અણગમો બતાવવામાં આવે છે. નાની વયના છોકરાઓ જમાનાના તેવા નઠારા સંસ્કારને લઈને પોતાના માબાપ અથવા વૃદ્ધ વડીલો તરફ વિચિત્ર રીતે વર્તે છે. અને ક્ષણે ક્ષણે મર્યાદાનો ભંગ કરે છે. તેમજ મુગ્ધ વયમાં રહેલા છે છતાં જાણે પ્રૌઢ થઈ ગયા હોય, તેમ વર્તવા પ્રયત્ન કરે છે. તેમની મનોવૃત્તિમાં હલકા વિચારોના જ પ્રાદુર્ભાવ થયા કરે છે. તેઓ સ્વતંત્રતાની તિવ્ર ઈચ્છા રાખે છે અને સ્વતંત્રતાના એટલા બધા આગ્રહી બને છે કે કદી કોઈવાર માબાપ કે વડીલ તેમને હીત વચનો કહેવા જાય તો તેઓ એમ જાણે છે કે આ સર્વે આપણી સ્વતંત્રતાને તોડી નાખવા માગે છે, આથી તેઓ તેમના હિતવચનનો તિરસ્કાર પૂર્વક અનાદર કરે છે; જે અનાદર મર્યાદાનો તદ્દન ભંગ કરી નાખે છે. જ્યારે મર્યાદાનો

સંસાર દર્શન.

૯૩

લોપ થયો તો પછી સંતાનોના વર્તનમાં કોઈ જાતનો સુધારો થઈ શકતો નથી. નિર્મર્યાદ પ્રજા પ્રતિદિન ઉન્માર્ગ-ગામી થતી જાય છે. અને તેથી અનેક જાતની હાની ઉત્પન્ન થાય છે. શ્રાવક સંસાર અથવા આગળ વધીને આર્ય સંસારનો સુખ્ય આધાર મર્યાદા ઉપર છે. મર્યાદારૂપી કટપત્તના આશ્રયથી સંસારના વિવિધ વાંછીનો પુરા થાય છે. અને સંસારની વ્યવસ્થા ૬૬ રીતે પ્રતિબદ્ધ રહે છે જે વ્યવસ્થાને લઈને સંસાર, ધર્મ, નિતિ અને શુદ્ધ વ્યવહારના તત્વોથી સુશોભીત બને છે. અને તેથી ગૃહસ્થાવાસની જે સાર્થકતા કહેવાય છે તે સર્વ રીતે પરીપૂર્ણ થાય છે.

જ્યારે એ વ્યવસ્થાનો ભંગ થઈ જાય છે તો ગૃહાવાસની સ્થિતિ વિચિત્રતામાં આવી પડે છે. એ વિચિત્રતાનું મૂળ કારણ મર્યાદાનો ભંગ છે, જ્યારે શુરવર્ગ તરફથી મર્યાદાનો ભંગ થાય છે, ત્યારે નાના છોકરા, માળાપ અથવા બીજા કોઈ વયોવૃદ્ધ કે જ્ઞાનવૃદ્ધ આગળ વીના પ્રયોજને અણુપૂછે વયમાં ટાયલું કરવા આવે તેમને દેખીને પણ પોતાના કોઈ સહજ અનાચારના આચરણમાં લાજ ન પામે, જસ અમારા મનમાં એમ સત્ય લાગ્યું તો એમ કર્યું તેમાં તેનું શું લીધું! એવી દલીલથી પોતાને છેતરે છે. એ બધો પ્રભાવ અપૂર્ણ નવીન શિક્ષણના ફળ રૂપ છે, અથવા પોતાને પ્રાપ્ત થયેલ અપૂર્ણ કેળવણીનો મહીમા છે, આવા વર્તનથી ગૃહસ્થાવાસની મર્યાદાનો તદ્દન ભંગ થઈ જાય છે, હું, માફ, મારો અભિપ્રાય-મારો વીચાર ઇત્યાદિ જે હું પણાનું અભિમાન સર્વ વાતમાં જણાય છે, તે આપણા વ્યવસ્થીત ગૃહાવાસને તોડનારા સાધનો છે એમાં ક્ષણે ક્ષણે વિનયનો ભંગ થતો જોવામાં આવે છે, કેટલાક કુટુંબોમાં તો ઘરમાં જેટલા માણસો હોય, તે બધાના જુદા જુદા મત જોવામાં આવે છે, અને ક્ષણે ક્ષણે તેઓ એક બીજાથી જુદા પડતા માલુમ પડે છે, તેઓ સર્વમાં આત્મીયભાવ ધારણ કરી અહંભાવ સાથે મમત્વભાવમાં વધી જાય છે અને તેથી ગૃહસંસારની અવ્યવસ્થા વારંવાર થયા કરે છે.

વર્તમાનકાળે આવાં વર્તનો કેવી રીતે અટકે તેવા ઉપાયો યોજવાની જરૂર છે જેથી શ્રાવક સંસારની દશામાં મોટો સુધારો થયા વીના રહેશે નહિ, જ્યાંસુધી એ સુધારો કરવામાં આવશે નહિ ત્યાંસુધી જૈન કોમમાં હિંમત, સાહસ, પરાક્રમ, અને આત્માર્પણ કરવાની શક્તિઓ જાગૃત થશે નહિ, અનુમતી વિદ્વાનો એમ માને છે કે, યોગ્ય વય અને યોગ્ય અનુમતિ થયા પછી અમુક મર્યાદાસુધી વ્યક્તિનું પ્રાધાન્ય હોય તોજ લાલ છે, બાકી તો ઉચ્છૃંખલતા અને સ્વતંત્રતા, કદાચહ અને કૂરતા વગેરે દુગુણો સ્વતઃ અવિર્ભાવ પામે છે, તેમને નિયમમાં રાખનારા ગુણો મેળવવામાંજ પ્રવૃત્તી કરવાની જરૂર છે, તે મેળવવાથીજ સાંસારીક દશામાં મોટો ફેરફાર થઈ જાય છે, જે પરિણામે શૌર્ય, ઉદારતા અને એકાત્મભાવ આદિ સદ્ગુણોનો સંપાદક બને છે.

ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ.

૬૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

એક પિતાએ પોતાની પુત્રીને આપેલ બોધ.

પુત્રી તરફ માત પિતાનું કર્તવ્ય (શિખામણુ.)

૧ હે બાળા આજ સુધી તું હમારી પુત્રી હતી, ને તારા ઉપર હમારો હક્ક હતો. પણ તું શુભ લગ્નથી તારા પતિ સાથે જોડાઈ, ત્યારથી અમારો હક્ક ઉઠી ગયો છે. આજથી તારા ઉપર સર્વે પ્રકારનો હક્ક તારા સાસુ સસરા અને તારા સ્વામીનો થયો છે માટે આજ સુધી જેમ અમારી (મા-આપ) ની આજ્ઞા માનતી તેમ હવેથી તારા સ્વામીની, અને સાસુ સસરાની આજ્ઞા પાળજે.

૨ તારું લગ્ન થયું છે. એટલે તારો પતિ એજ તારો માલીક થયો છે. હવે તેની સાથે હમેશા વિનય વિવેકથી વર્તજે કારણ કે હવે પતિની સેવા કરવી એજ તારો ખરે-ખરોજ ધર્મ સમાયેલો છે.

૩ હે પુત્રી, કદીપણ હઠીલી થઈશ નહિ. તારા સાસુ, સસરા અને તારા સ્વામિને કોઈ દિવસ સંતાપતી નહિ હમેશ તારા ઉપર આનંદ રહે એવું વર્તન રાખજે, તારા પાડોશી સાથે હળીમળીને ચાલજે, કોઈપણ દિવસ જીવું બોલવું નહિ. કોઈને છેતરીશ નહિ. એમાં આપણા આત્મા રાજી નથી. અને ઘરમાં અપરાધ થાય તો તે તું જાત વિનયથી કબુલ કરી દેવું એમાં મઝા છે.

૪ જેમ અને તેમ બોલું બોલવું અને બોલવા પહેલા વીચારીને બોલવાની ટેવ પાડવી. હે પુત્રી, પતિની, કાંઈ ભુલ થઈ હોય તો તારે જાહેર જણાવવી નહિ. પણ એકાંત જગ્યાએ જઈ વાત કહેવી હોય તો કહેવી. પતિની સામું બોલવું નહિ એ લક્ષમાં રાખવું.

૫ જ્યાં સુધી તું બુદ્ધિવાન ન થાય ત્યાસુધી, તારે એકાંત જગ્યામાં અથવા, જાહેર મેલાવડામાં એકલી જઈશ નહિ, સ્વતંત્રતાથી કાંઈ કામ કરવું પડે તોપણ તારા સ્વામીની રજા લીધા સીવાય કામ કરવું નહિ. એ લક્ષમાં રાખવું.

૬ પતિની આવક ઉપર ખર્ચ રાખજે. લુગડાં ઘરેણાં વગેરેમાં હઠ કરીશ નહિ.

૭ હમેશાં પ્રભાતના સૌના પહેલા ઉઠી વાળ સાફ કરી નાઈ ઘોષ તીર્થંકરોની પ્રાર્થના કરી (દેરાસરમાં કોઈની જોડે વાત કરવી નહિ, ઉંચે સુરથી સ્તવન વગેરે ગાવા નહિ. ધીમા સુરથી ગાવા, ઘણી જ ગીરદીમાં પૂજા કરવી નહિ. એકાન્તે કરવી. રેશમી કપડા પહેરી પૂજા કરવી નહિ. એ ખાસ ધ્યાનમાં લેવું.) હુશીયારીથી ઘરનું કામકાજ શરૂ કરજે સ્વામિના જગ્યા પહેલાં જમવું નહિ. દીવસના કદીપણ

મોહરાજ-પરાજય નાટકનો પરિચય.

૯૫

બંધવાની ટેવ પાડવી નહિ. નવરાશની વેળાએ પુસ્તકો (આત્મજ્ઞાન) વગેરેના વાંચવા રાત્રીના વખતમાં બહાર એકલાએ નીકળવું નહિ.

૮ સર્વે જીવો પર દયા રાખવી એમાં જૈનધર્મનો મૂળ પાયો રોપાયેલો છે. સંસારમાં સ્વામિ સ્ત્રીવાયના પુરૂષો તારાથી મોટા હોય તેને કાકા કહેવા; તારાથી નાના હોય તેને ભાઈ ખરોખર ગણવા. બ્રહ્મચર્ય પાળવું રાત્રે સુતી વખતે ઝંકારનો જાપ કરવો ને આખા દીવસમાં સારા કામ કીધા કે નકારા તેનો પશ્ચાતાપ કરવો. ને હવેથી સારા કામો (પુણ્યના કામો) કરવાની ટેવ રાખવી.

હે સુશીળ પુત્રી ઉપરની, આઠ કલમો તારા અંતઃકરણમાં કોતરી રાખજે અને કોઈ દિવસ ભુલીશ નહિ,

ચોજક રાયચંદ મોતીચંદ નવસારી.

મોહરાજ-પરાજય નાટકનો પરિચય.

(છોટાલાલ મગનલાલ શાહ.)

નાટકોના ઉદ્ભવનો પ્રશ્ન અદ્યપિ બહુ વિવાદગ્રસ્ત છે. પૌર્વાત્ય અને પાશ્ચાત્ય નાટકોના આદિમ અસ્તિત્વ વિષે પણ તેવોજ વિવાદગ્રસ્ત પ્રશ્ન છે. હમણાં હમણાં વિદ્વાનોનું ધ્યાન સાહિત્ય પ્રતિ વિશેષ આકર્ષાયું છે; અને અભ્યાસ, મનન અને પરિશિલનથી એમ અનુમાન થાય છે કે નાટ્ય-પ્રયોગ ઘણા પ્રાચીન કાળમાં વિદ્યમાન હતા. એમ વેદાદિ ગ્રંથોથી સમજાય છે. ત્યારપછી નાટ્ય-સાહિત્યની પ્રાચીનતા માટે પ્રશ્ન ઉદ્ભવ પામે છે. ભરત મુનિ વિરચિત ' નાટ્ય સૂત્ર ' નો રચના કાળ કેટલાક વિદ્વાનોની ગવેષણાથી ઇ. સ. પૂર્વે સાતમો. આઠમો સૈકો કલ્પવામાં આવે છે. આ ઉપરથી એમ અનુમાન થાય છે કે હુનિઆની દરેક પ્રજા કરતાં હિન્દી પ્રજાના નાટ્ય-પ્રયોગો અને નાટ્ય-સાહિત્ય અધિકતર પ્રાચીન કાળમાં વિદ્યમાન હતા.

જૈનેતર પ્રજાના નાટ્યની પ્રાચીનતા સંબંધી દિશાસૂચન કર્યા પછી આપણે આપણા જૈન-નાટકોની પ્રાચીનતા વિષે સહેજ ઉલ્લેખ કરી મૂળ વિષય ઉપર જઈશું.

આપણામાં નાટકોની ઉત્પત્તિ કેટલી પ્રાચીનતમ છે તેને માટે કોઈએ પ્રયત્ન પૂર્વક ગવેષણા કરી હોય તેમ જણાતું નથી, એટલે તેને માટે નિશ્ચિત સમય દર્શાવવાને હું દિલગીર છું. ત્યારપછી નાટ્ય-સાહિત્ય માટે વિચાર કરીએ.

૯૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

નાટ્ય-સાહિત્યની પ્રાચીનતા માટે આપણી સ્થિતિ બહુ શોચનીય છે. આપણું મૌલિક સાહિત્ય, તેમ અન્ય વિષયક સાહિત્ય પ્રાચીન સમયમાં પ્રાકૃતમાં હોવાનું મલી આવે છે. પણ કોઈ પણ પ્રકારનો નાટ્ય અથવા પ્રાચીન સમયમાં પ્રાકૃતમાં કે સંસ્કૃતમાં બન્યો હોય એવું અદ્યપિ પર્યન્ત જાણવામાં આવ્યું નથી. જો કે સંસ્કૃત ભાષામાં રચાયેલું આપણું સાહિત્ય વિક્રમની પાંચમી શતાબ્દીથી મળી આવે છે. પરંતુ નાટક-કાવ્યોદિ અંગ્રેજોનો રચના-કાળ તો બારમી શતાબ્દીમાં દૃષ્ટિગોચર થાય છે. આ ઉપરથી સમજાશે કે આપણે ઉક્ત સાહિત્ય માટે અભિમાન ધરાવી શકીએ તેમ નથી. આચાર્યશ્રી હેમચંદ્રના શુદ્ધ રચેલ ‘ચંદ્રલેખા’ નાટિકા પૂર્વે કોઈ પણ સંસ્કૃત કાવ્ય યા નાટક રચાયું હોય એમ જણાતું નથી. ફક્ત તેમાં એક તિલકમંજરી અપવાદભૂત છે.

આનું કારણ એમજ અનુમાનાય છે કે પ્રાચીન કાળમાં કોઈ જોન ગૃહસ્થો પ્રતિભાશાળી લેખક તરીકે ઉદ્ભવ થયા હોય એમ જણાતું નથી. જ્યારે વિદ્વાન મુનિવર્ગ કાવ્ય-નાટક જેવા સાંસારિક ઘટનાઓથી અનાસક્ત રહી ઉપેક્ષા કરતો જણાય છે. અને તે તેમના માટે યોગ્ય છે. પણ આ ઉપેક્ષાએ આપણને નુકસાન બહુ કર્યું છે. કારણ સાધારણ જનસમુદાય નાટક. કાવ્યોદિથી બહુ આકર્ષાય છે. આ સાહિત્યમાં શુદ્ધ તર્કવાદને, લાંબા લાંબા નિરસ ઉપદેશોને, કિલ્લટ તત્ત્વજ્ઞાનને સ્થાન હોતું નથી. એટલે નાટક-કાવ્ય સિવાયનું અન્ય સાહિત્ય સાધારણ જન-સમુદાય ઉપર નૈતિક, ધાર્મિક આદિની છાપ ખેસાડી શકતું નથી. અપૂર્વ શબ્દ-લાલિત્ય, ઉત્કટ રસ પ્રવાહ સાથે શુંથાયેલ ધાર્મિક સંસ્કૃતિ કોઈ પણ માનવનું મન હરણ કરી શકે છે, અને તે સર્વે યોજના નાટકોદિમાં યથેષ્ટ થઈ શકે છે. નાટકોદિનાં એક અપૂર્વ તત્ત્વ એ પણ છે કે કોઈ પણ માનવની ચિત્ર-રેખા હોવાથી પ્રેક્ષક કે વાંચકને માનુષી ધર્મનું ભાન કરાવે છે. અર્થાત્ “અવસ્થાનુ કૃતિર્નાટ્યમ્” નાટક જીવનનું દિગ્દર્શન છે. કવિતામાં જેવી યોગ્યતા હોય છે તદનુસાર વાંચક કે પ્રેક્ષકને રસબસ બનાવે છે. કાવ્ય-નાટકોદિની યોગ્યતા માટે કહેવાયું છે કે—

“ ધર્માર્થ કામ મોક્ષેષુ, વૈચક્ષણ્યં કલાસુ ચ ।

કરોતિ કીર્તિ પ્રીતિં ચ સાધુકાવ્યનિષેવણમ્ ” ॥

આ ઉપરથી જ્યાંલ આવશે કે વિશુદ્ધ કાવ્ય મનુષ્યને કયાં સૂધી ફલપ્રદ નીવડે છે.

ગમે તેમ હો પણ એટલું તો ચોક્કસ જણાય છે કે આપણા વિદ્વાનો અનુકરણ પ્રિય હોય છે. સમાજને કર્યું તત્ત્વ લાભદાયક છે તે સ્વતંત્રપણે વિચારી પ્રથમ વાર દિગ્દર્શન કરાવ્યું હોય તેમ જણાતું નથી. અજ્ઞાનતા કહો કે જુદા કહો આપણામાં એવુંજ જનતું આવ્યું છે કે સારામાં સારા પ્રયોગો ધાર્મિક તત્ત્વ દાખલ કરી શકે

મોહુરાજ-પરાજય નાટકનો પરિચય.

૯૭

તેવા હોય છતાં તે પ્રયોગો 'સમાજમાં' મુકતાં લેખક અચકાય છે. યાતો ઉત્તેજન મળતું નથી. પરંતુ છેવટે કેટલોક સમય વ્યતીત થયા પછી સમાજને તેજ પ્રયોગો આરંભવા પડે છે. તેજ ન્યાયાનુસાર નાટકાદિ સાહિત્યની એ પરિસ્થિતિ છે. તહેતું એક આધુનિક દૃષ્ટાંતથી સ્પષ્ટીકરણ નિહાળીએ. ગુજરાતી ભાષાનો પ્રારંભ લગભગ ૮૦૦-૬૦૦ વર્ષથી જણાય છે. તે દરમિયાન અનેક રાસાઓ, વિવાહલા તથા પ્રખં-ધાદિ મળી આવે છે પરંતુ એક નાટક, નાટિકા કે પ્રહસન જણાતું નથી. પ્રાચીન સમયને બાદ કરીએ તો પણ અધુના લેખન વાચનના સાહિત્યને અનેકદૃષ્ટિએ નૂતનરૂપ ધારણ કર્યા છતાં, અન્ય પ્રજામાં, અન્ય સમાજમાં તેવું સાહિત્ય નિહાળવા છતાં આપણામાં એક પણ તેવો અંથ અસ્તિત્વ ન ધરાવે તે શું શોચનીય નથી ! જ્યારે જૈનેતરમાં અઢારમા સૈકામાં રચાયેલાં નાટકો મળી આવે છે. અને વીશમી શતાબ્દમાં અનેક પ્રસંગોનાં, અનેક દૃષ્ટિથી રચાયેલાં જોવામાં આવે છે. અને તે સાહિત્ય માનવ-હૃદય કેટલું હરણ કરી શકે છે તે માટે વિશેષ લખવું આવશ્યક નથી.

મૂળ વિષય છોડી વિષયાંતર થવાયું તે ધ્યાન બહાર તો નથી. પરંતુ આટલા સૂચનદારા જે કોઈ પણ વિદ્વાન ઉક્ત કાર્યમાં પ્રયત્ન કરશે તો તે અતિ આદરણીય ગણાશે.

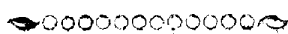
‘ મોહુરાજ-પરાજય ’ એ ગાયકવાડ એરિએન્ટલ સીરીઝથી પ્રકાશિત થયેલ નવમો ગ્રન્થાક છે.

પ્રસ્તુત મોહુપરાજય નાટકમાં પાંચ અંકો આવેલા છે. જેની અંદર ગુજરાતના ચૌહુક્ય નરપતિ કુમારપાળે જૈનધર્મનો કરેલ સ્વીકાર, પ્રાણીઓની થતી હિંસા પ્રતિ તેની ઘૃણાદૃષ્ટિ, નિર્વંશીઓની સંપત્તિ માટે અગાઉના રાજાઓના જસિ વહીવટને મહાત્મા હેમચંદ્રાચાર્યના ધર્મોપદેશથી કહાડી નાખેલ વિગેરે પ્રસંગોનું વર્ણન આવે છે.

અધ્યાત્મવૃત્તિ પોષક, ધાર્મિક સંસ્કાર જાગ્રત કરનાર, માનુષી ધર્મનું ભાન કરાવનાર આવાં નાટકો સંસ્કૃત સાહિત્યમાં બીજાં પણ મળી નાટકની વસ્તુ. આવે છે. આજ વિષયમાં સર્વેથી પુરાતન નાટક કૃષ્ણમિશ્ર વિરચિત ‘ પ્રયોધ ચંદ્રોદય ’ નામનું જૈનેતર નાટક છે. અને તે નાટક ચંદેલ નરેશ કીર્તિવર્માના રાજ્યકાળમાં એટલે ઇ. સ. ૧૦૬૫ ના અર-સામાં રચાયેલ છે. એટલે આપણું નાટક તેના પછી લગભગ એક સૈકા બાદ રચા-યેલું છે. નાટકમાં પાત્રો ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ તપાસીએ તો, કુમારપાળ અને તેમના પૂજ્ય ગુરુ હેમચંદ્રાચાર્ય સિવાય અન્ય સર્વે કવિની કલ્પનાથી આજેઆયેલા છે. તે વિશે આપણે વિશેષ આગળ વિચારીશું.

(ક્રમશઃ)

કુસાસણ,

માનવ ચારિત્ર્યનું મુખ્ય ઉપાદાન.

(૨૧. અધ્યાયી.)

પ્રત્યેક મહાપુરુષોનાં ચરિત્રોમાં એવા પ્રકારની ઘટનાઓ જોવામાં આવે છે કે તેમણે દીન્ય-જીવન પ્રાપ્ત કરવાની ભીષણ પ્રતિજ્ઞા સ્વીકારી હોય છે, અને તે પ્રતિજ્ઞાનું ખંડન કરવા માટે તેની વિરોધી સત્તા આક્રમણ કરી રહી હોય છે. પ્રભુ મહાવીર, યુદ્ધ અને જીસસ, એ ત્રણેના ચરિત્રોમાં એ પ્રકારની વર્ણના જોવામાં આવે છે. પ્રભુ મહાવીર જ્યારે આત્મ સાક્ષાત્કારને માટે દૃઢ પ્રતિજ્ઞા ધારણ કરી તપસ્યા આદરી કાયોત્સર્ગી ભાવે ઉભા છે, ત્યારે તે પ્રતિજ્ઞા તોડવાને માટે આસુરી સંપત્તિના સંકેત રૂપ કોઈ એક દેવતા ત્યાં આવે છે, અને પ્રભુ મહાવીરને તેમની તપસ્યાથી ભ્રષ્ટ કરવા માટે અનેક અનુકુળ અને પ્રતિકુળ ઉપસર્ગોની પરંપરા ચોળે છે. છતાં આખરે પ્રભુની પ્રતિજ્ઞા વિજયી થાય છે, દેવતાએ વિસ્તારેલી પ્રલોભન અને વેદનાની બાળ નિષ્ક્રુણ બાય છે, અને આખરે કાયર થઈને તે અંતર્હિત થાય છે. આ મહા પ્રતિજ્ઞાના નિનાદથી બ્રહ્માંડ કંપી ઉઠે છે. અને દેવતાઓ પુષ્પવૃષ્ટિ કરી પ્રભુની અચળ ટેકને વધાવી લે છે, અને પ્રભુના કામમાં સહાય કરવા લાગી જાય છે.

જેસસ ક્રાઈસ્ટના સળંગમાં પણ તેજ ભાવાર્થની વાત છે. ધર્મ પ્રચારના કાર્ય માટે બહાર પડતા પૂર્વે તે મહાત્મા આળીસ દીવસ અને આળીસ રાત્રી પર્યંત નિર્જન અરણ્યમાં ગંભીર ધ્યાને રહ્યા છે. તે વખતે શયતાન અથવા પાપ તત્ત્વ તેમને લોભાવવા માટે આવે છે; ઘણા ઘણા પ્રલોભનો દર્શાવ્યા પછી આખરે જેસસ તે શયતાનને કહે છે કે “શયતાન, તું મારી નજરથી દુર જા.” તે પાપ પુરૂષ ચાલ્યો જાય છે. દેવના હુતો આવી ધન્ય ધન્યના નાદથી જેસસને વધાવી લે છે, અને તેની સેવા કરવા લાગી જાય છે.

મહાત્મા યુદ્ધના જીવન ચરિત્રમાં પણ એને અનુરૂપ વૃત્તાંત છે. જ્યારે તેઓ મહા સંકટપૂર્ણ ધર્મ યોધા વૃક્ષ તળે ધ્યાનસ્થ થાય છે, ત્યારે તે પાપ-તત્ત્વ જોને યુદ્ધ ધર્મ યોધામાં “માર” શબ્દથી સંબોધ્યો છે, તે હાજર થાય છે અને નાના પ્રકારે તેમને તેમના સંકટપૂર્ણ ભ્રષ્ટ કરવાની ચેષ્ટા કરે છે. યુદ્ધ દેવ મારની એકે વાતમાં લક્ષ્ય આપતા નથી. જ્યારે માર બહુ પ્રલોભન બતાવી તેમને તપોભ્રષ્ટ કરવા આગળ વધે છે, ત્યારે દૃઢ પ્રતિજ્ઞા સહિત તેને સંભળાવી દે છે કે:—“માર, માર, તું મારી દૃષ્ટિથી દુર જા.” માર તુર્તજ ચાલ્યો જાય છે. દેવગણ પુષ્પવૃષ્ટિ કરે છે, અને પછી કુદરતની બધી સત્તાઓ તેમના નિશ્ચયને અનુકુળ અને સહાયક બની જાય છે.

આ દૃષ્ટાંતોથી આપણને શું બોધ મળે છે ? આ મહાપુરુષોના જીવનના ઉપ-શોક્ત પ્રસંગો એમના ચરિત્રના કયા મહાન તત્ત્વનો નિર્દેશ કરે છે ? એજ છે કે

માનવ ચરિત્રનું મુખ્ય ઉપાદાન.

૯૯

તેમનામાં પાપ સામે લડવાની પ્રચંડ શક્તિ હતી. પ્રલોભનોને લાત મારી પોતાના સંકલ્પમાં અડગ રહેવાની તાકાત હતી. નિર્બળતા અને કાયરતાના આ યુગમાં આ મહાપુરુષોના જીવનના ઉપરોક્ત પ્રસંગોની આપણને ખાસ ઉપયોગીતા છે અને આપણા ચરિત્રમાં તે એક અતિ આવશ્યક તત્વ પુરું પાડે તેમ હોઈ આ સ્થળે તેનું વિવરણ કરીશું.

મનુષ્યના સંબંધે એક “ ચરિત્ર ” નામની વસ્તુ હોવાનું આપણે ઘણીવાર વાંચ્યું અને સાંભળ્યું છે. તે કયા તત્વોનું બનેલું છે તે સંબંધે ઘણા ઘણા લેખકો અને બુદ્ધિમાનોએ અનેક સંભાવનાઓ ઉપજાવી છે. પરંતુ આપણા ચરિત્રનું મુખ્ય ઉપાદાન શું એમ મને પુછવામાં આવે તો હું એકજ ઉત્તર આપું કે—“ પાપ સામે લડવાની શક્તિ ” છે. આપણે ઘણીવાર એવા સજ્જનોના સંબંધમાં આવીએ છીએ કે જેઓ અત્યંત સફળુણી, ભલા, નમ્ર સાધુતા સંપન્ન, સર્વનું મંગળ ઇચ્છવાવાળા, કોમળ સ્વભવના, કાન્ત ગુણોવાળા હોય છે. તેઓ મરતાને મેર કહેતા નથી, પાપથી સો ગાઉ છેટે ઉભા રહે છે. કેઈને અન્યાય થતો દેખી આંખમાંથી ચોધાર આંસુ વરસાવે છે; પરંતુ તેમનામાં પાપ સામે માથે લીડવાની શક્તિ હોતી નથી. પાપની સામે લાલ આંખ કરી એમ નથી કહી શકતો કે—“ જા, પાપ, મારી ચક્ષુ આગળથી દૂર થા. ” એ પ્રકારની દૃઢ પ્રતિજ્ઞાવાળા વાક્યો બોલવા જેટલો તેમનામાં પ્રતાપ હોતો નથી. આ પ્રકારના ભલા માણસો જ્યાંસુધી પાપના પ્રલોભનોના સંબંધમાં આવ્યા નથી હોતા, ત્યાંસુધી પવિત્ર રહી શકે છે. જ્યાં સુધી લાલચો સામે લડવાનું નથી પ્રાપ્ત થયું, ત્યાંસુધી તેમના સફળુણો નલે છે. પરંતુ પ્રલોભનો સાથે ભેટો થતા તેઓ પહેલાજ મોરચે તુટી પડે છે. અને અગ્નિ આગળ જેમ મીઠુ ઓગળી જાય તેમ તેમની સાધુતા ગળી જાય છે. આનું કારણ એટલુંજ કે માનવ-ચરિત્ર કાંઈ એકલા મંગળભાવોની સમષ્ટિ નથી, એકલા નિર્બળ, શાંત ગુણોનો સમુહ નથી, પણ તે સાથે પાપ સામે લડવાની તાકાદ પણ હોવી જોઈએ. અને તેમ હોય તોજ તેને ખરા અર્થમાં ચરિત્ર કહી શકાય.

મનુષ્યને ઘડીને મજબુત બનાવવા માટે કુદરતમાં બે પ્રકારના પરસ્પર વિરોધી તત્વોની ગોઠવણ જોવામાં આવે છે. દષ્ટાંત સ્વરૂપ, આપણે શરીરને બળશાળી બનાવવા માટે પુષ્ટીકર આહાર લઈએ છીએ. અને પરિપાક ક્રિયાદ્વારા તેને દેહના ધાતુરૂપે પરિણામીયે છીએ. તેજ રીતે બીજા બાબુએ આપણને કુદરતની વિરોધી શક્તિઓ સામે પણ નિરંતર લડવાનું હોય છે, હાલવા ચાલવામાં તાપ, ઠંડી, અને વરસાદ સામે ટકર જીવવામાં આપણું બળ ઘસાઈ જાય છે. પરંતુ જે ઘસારો થાય છે તે આપણે અનન્ય મહેતી શક્તિ કરતાં રહેજો એટલે હોય છે, તેથી આપણું શરીર નલે છે, અને વિરોધી શક્તિઓ સામે લડીને બળવાન બની શકે છે.

૧૦૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તે પ્રમાણે આપણી આંતરસૃષ્ટિ સંબંધે પણ સમજવાનું છે. આપણે સાધુ સમાગમ, શાસ્ત્ર શ્રવણ, અને તેવાજ અન્ય પ્રકારેથી ઉચ્ચ મંગળ ભાવોની શક્તિ મેળવીએ છીએ, અને તેને પાપ સામે લડવામાં ન વાપરીએ તો તે પ્રાપ્ત કરેલી ઉચ્ચ ભાવનાઓની શક્તિની કશીજ કીમત નથી. કુદરતે આપણી આસપાસ સાધુતાના ઉપકરણો અને પાપની સાથે સંગ્રામ કરવાના પ્રસંગો ગોઠવી દીધા છે. જેમ સ્થુળ સૃષ્ટિમાં આપણે તાપ, ઠંડી અને વર્ષા સામે નહીં ન શકીએ, તો જીવી શકીએ નહીં. તેજ પ્રકારે આંતરસૃષ્ટિમાં જો આપણે પાપ સાથેના સંગ્રામમાં વિજયી ન થઈએ તો આપણું ચારિત્ર્ય ક્ષણવાર પણ નબે નહીં. અને ચારિત્ર્યવિનાની આધ્યાત્મિકતા એ માત્ર બ્રાન્તિ છે.

એ ઉપરથી જોઈ શકાય છે કે ખરા ચરિત્ર-મઠન માટે બે વસ્તુની જરૂર છે. એક તરફથી ઉચ્ચ, મંગળ, સાધુતા-પૂર્ણ ભાવોની પ્રાપ્તિ અને બીજી તરફથી પાપ, અસાધુતા, અનિષ્ટનો અસ્વિકાર, ધર્મ પ્રત્યે પ્રેમ, અધર્મ પ્રત્યે વિરોધ. અર્થાત્ પાપ સામે લડી તેનો પરાલવ કરવાની શક્તિ. જે લોકો ધર્મ, સાધુતા અને મંગળ ભાવો તરફ આદરભાવ ધરાવે છે, પરંતુ તેનાથી વિરોધી તત્વો પ્રત્યે વિરાગ ભાવવાળા હોતા નથી, અર્થાત્ તેમની સામે થવાને શક્તિ ધરાવતા નથી. તેઓ શરીરે સુંદર, સુકુમાર અને રૂપકકા હોવા છતાં સ્થેજ ઠંડી કે ગરમીના સંબંધથી માંદા પડી જનારા સુકોમળ મનુષ્યો જેવા છે. આવા સાધુઓની સાધુતા અને ધર્મવાનોનો ધર્મ લાંબો કાળ નહીં શક્તો નથી. જ્યાંસુધી તેમને બહારના પ્રલોભનોરૂપી તાપ શીતનો સંબંધ પ્રાપ્ત થયો નથી ત્યાંસુધીજ તેમના ઉચ્ચ ભાવો કાયમ છે.

એક દૃષ્ટાંત દ્વારા આ હકીકત અધિક સ્પષ્ટ કરીશું. લોર્ડ કર્ઝન જ્યારે આ દેશમાં વાઈસરોય હતા, તે વખતે એક સભા સમક્ષ તેમણે એવા ભાવનું કથન ઉચ્ચારેલું કે આ દેશના લોકો અસત્યભાષી છે. આ કટુક્તિથી આપણા સ્વજાતિ પ્રેમને તે વખતે પ્રમળ આઘાત લાગ્યો હતો. આખો દેશ તે વખતે પોકારી ઉઠ્યો હતો કે “હિંદ પ્રત્યે કેટલો અન્યાય ! કેવું અવિચારી કથન ! આ દેશમાં લાખો નરનારીઓ એવા છે કે જેમણે જીવનભરમાં અસત્ય વાક્ય ઉચ્ચાર્યું નથી. કોઈ વાર ખોટી સાક્ષી પુરી નથી. જીવન મરણનો કે સર્વસ્વ વિનાશનો પ્રસંગ હોવા છતાં પણ કરેલા કામનો અસ્વિકાર કરેલો નથી. અગર આપેલ વચનનું પાલન કરવામાં પાછા હુક્યા નથી. લોર્ડ કર્ઝન સાહેબને કદાચ પોતાના કથન માટે પશ્ચાતાપ થયો હશે. આર્યા વર્તની પ્રાચીન સંસ્કૃતિ અને આધ્યાત્મિકતા તેમને યાદ આવતાં તેમણે પોતાનું વાક્ય પાછું ખેંચી લેવાનો વિચાર પણ કદાચ કર્યો હશે. પરંતુ તેમના વાક્ય સામે દેશે ઉઠાવેલા પ્રતિરોધ સામે કદાચ તેઓ સાહેબે જેમ પુછ્યું હતું કે “વારૂ. ભલે તમે કદાચ અસત્યાનુરાગમાં હીન નહીં હો. પરંતુ તમારા સમાજમાં શું એવા માણસો ઉચ્ચ સ્થાન નથી ભોગવતા કે જેઓ મિથ્યાવાદી, પ્રવંચક, હુસ્ત્યા, પારકી થાપણ

પચાવી પાડનારા, અને પાખંડ માત્રમાં પુરા હોય ! શું આવા માણસો તમારા સમાજમાં એટલો બધો તિરસ્કાર અને અધોગતિ પામી શકે છે કે જેથી તેઓ જગતમાં પોતાનું મોઢું પણ ન બતાવી શકે ? તેઓ પ્રત્યે તમારો સમાજ શું એટલા બધા હીન ભાવથી જુએ છે કે જેથી સ્તરમના માર્યા તેને એકાંતમાં પશ્ચાતાપ પૂર્વક જીવન ગુનારવું પડે ? ” કર્ઝન સાહેબની આ જાણસાને ઉતર આપણે શું આપી શકત ? કાંઈજ નહીં. કેમકે એ વાત સ્પષ્ટજ છે કે આપણે સત્યાનુરાગવાળા હોવા છતાં અસત્ય પ્રત્યે વિદ્રેષવાળા નથી. અધર્મ અને પાપાચરણ સામે લાલ આંખ કરવાની આપણમાં તાકાત નથી. આપણે આપણી ન્યાતોમાં, કુટુંબમાં, સમાજમાં ચોતરફ કયો દૃશ્ય નિહાળી છીએ. ? જેઓ સાચા જુઠા કરીને, પ્રવંચના કરીને, તર્કટથી પાંચ પૈસા મેળવી શકે છે, તેઓ કોઈ પણ પ્રકારની અડચણ કે પ્રતિરોધ વિના નાત-જાત અને સમાજમાં અગ્રસ્થાન રોકીને બેસે છે પાપને પ્રમુખસ્થાન રોકવા દેવા માટે કોઈ રહેજ પણ અવાજ ઉઠાવતું નથી. આપણે નિર્બળ બની તેમનું આધિપત્ય સ્વીકારીએ છીએ. અને પરોક્ષ રીતે તેના અનિષ્ટ આચરણ અને હીન ચરિત્રનું સન્માન અને પૂજા કરીએ છીએ. આમાં આપણો સત્યાનુરાગ ક્યાં શોધવો ? આપણે વિશ્વને એમ બતાવીએ છીએ કે “ અમારી જાતીય પ્રકૃતિમાં સત્યાનુરાગ છે, પરંતુ તે સાથે જ્યાં જ્યાં અમારી મધ્યમાં મિથ્યા અને પાખંડ જોવામાં આવે ત્યાં ત્યાં તે સામે તીવ્ર કટાક્ષ કરવાની શક્તિ નથી. અમે મુંઝે મહોએ નિર્બળતાથી તેમનું આધિપત્ય નભાવીએ છીએ. ” આનું અનિવાર્ય પરિણામ સમાજની, દેશની, જ્ઞાતિઓની અને કુટુંબોની, સર્વની અધોગતિ છે.

આપણા સમાજની અત્યારે એજ પ્રકારની દુર્દશા છે. આપણા સ્વભાવમાં સત્ય, ન્યાય, ધર્મ દયા વિગેરે ઉચ્ચ તત્ત્વો હોવા છતાં તેના વિરોધીતત્ત્વો પ્રત્યેનો દ્રેષ નથી. સમાજમાં જ્યાં જ્યાં અધર્મ, અનીતિ, અન્યાય, નિર્દયતા, પાખંડ, વ્યભિચાર, વિગેરે અનિષ્ટ તત્ત્વો જોવામાં આવે, ત્યાં ત્યાં તેમને ધક્કો મારી બહિષ્કાર કરવાની તાકાત નથી. આપણા સ્વભાવમાં રહેલા સવ્ય આદર્શો માત્ર આપણા જીવન-સમુદ્રના તળીએ છે. બહિર્જગતમાં તેમનું સામ્રાજ્ય નથી. અત્યારે તો કોઈ પ્રકારે પાંચ પૈસા ભોગા કરનાર પ્રત્યે આપણે માનની દૃષ્ટિ જોઈએ છીએ. અને જ્યારે તેમના પ્રત્યે સન્માનથી જોવાય છે ત્યારે હરકોઈ પ્રકારે તેવું પદ મેળવનારાની સંખ્યા વધતી જાય છે. જ્યારે અસત્ અને જઘન્ય મનુષ્યોને સમાજમાં ઉચ્ચ સ્થાન મળવાની તક હોય છે ત્યારે તેવા મનુષ્યોની એકદમ વૃદ્ધિ થવા માંડે છે. કાળે કરી સમાજનો મૂળ આદર્શ બ્રષ્ઠ થાય છે, અને કળીયુગ અગર પંચમકાળનો પ્રભાવ સર્વના હૃદયોમાં આધિપત્ય ભોગવે છે.

સાધુ અને અસાધુ, સારા અને નરસા, ધર્મવાન અને અધર્મી મનુષ્યો પ્રત્યેક જાતિ, સમાજ અને દેશમાં હોયજ છે. તે તત્ત્વોનું સર્વથા ઉત્પત્તિ કોઈ કાળે બને

૧૮૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેવું નથીજ. કેમકે કુદરતમાં એ બન્ને તત્વોનું યુગપત અસ્તિત્વ અનિવાર્ય અને આવશ્યક પણ છે. પરંતુ જે દેશ, સમાજ કે જ્ઞાતિમાં પાપનો પ્રતિરોધ કરવા જેટલી પુણ્યની શક્તિ સર્વદા જાગૃત નથી, અને પાપીઓ હમેશાં ભય અને સંકોચથી રહેતા નથી, તે સમાજ, દેશ કે જ્ઞાતિમાં ધર્મ નથી. તે મંડળ ભલે ગમે તેટલું મહાન હોય પણ તે ધર્મ-મંડળ તો નથીજ. જે સમાજમાં પુણ્યાત્માઓને ઉચ્ચ સ્થાન મળે છે, અને તેમના પ્રત્યે સન્માન અને આદરભાવથી જોવાય છે, તેજ સમાજમાં ચારિત્ર છે, ધર્મ છે, પ્રાણ છે. જે સમાજમાં દુરાત્માઓ છાતી કુલાવીને નિઃસંકોચે, ઉર્ધ્વદૃષ્ટિથી, છાતી કુલાવીને ચાલી શકે છે, અને છતાં તેમને સામાજિક અવગણનાની ભીતિ રાખવી પડતી નથી, તે સમાજમાં ચારિત્ર્ય નથી. તેનો પ્રાણ, તેનો ધર્મ નષ્ટ થયો માનવા યોગ્ય છે.

સમાજ સંબંધે જેમ ઉપરોક્ત કથનો સત્ય છે, તેમ વ્યક્તિ પરત્વે પણ તેમજ છે. મનુષ્ય માગમાં પુણ્યભાવો અને પાપવાસનાઓ, સાધુ અને અસાધુભાવો, ધર્મ અને અધર્મની વૃત્તિઓ નિરંતર હોયજ છે. એ ઉભયના દ્વંદ્વ અને ધાત-પ્રતિધાતમાં થઈનેજ આત્માને તેનો ઉર્ધ્વગામીપથ શોધવાનો છે. એ બન્ને ભાવો પગલે પગલે તેના સમક્ષ આવી ઉભા રહે છે, અને ઉભયભાવો પોતાના સ્વીકાર અને બીજાના અસ્વીકાર માટે આપણા અંતરાત્મા આગળ આગ્રહ કરે છે. આવા પ્રસંગોમાં જે આત્માઓ મંગળ અને ઉચ્ચભાવોનો સ્વિકાર કરે છે, અને હીન અને પાપભાવોને પ્રભુ મહાવીર, માફક “ મારી સામેથી ચાલ્યો જ ” એમ કહેવાની તાકાત દર્શાવે છે, તેવા મહાભાગ્ય મનુષ્યોનેજ ચારિત્ર્ય છે એમ કહી શકાય. તેમનેજ ધર્મજીવન પ્રાપ્ત થયું છે એમ ગણાય. પરંતુ જેમને સાધુતા પ્રત્યે કોઈ જાતની સવિશેષ સ્પૃહા નથી, અને તેનાથી વિરોધી ભાવો સામે તિરસ્કાર નથી, તેને નથી ચારિત્ર કે નથી ધર્મ-જીવન.

પ્રભુ મહાવીર, વગેરેના પાપઉપરના વિજયમાંથી એક બીજું સુંદર રહસ્ય ઉપલબ્ધ થાય છે. જ્યારે તેઓ પ્રલોભનને વશ ન થતાં પોતાના નિશ્ચયમાં અડગ રહ્યા, ત્યારે તેમના ઉપર દેવોની પુષ્પવૃષ્ટિ થયેલી, અગર દેવોના હુકમો નિનાદ થએલા, અગર તેમણે ધન્ય ધન્ય શબ્દોને બોલ્યા કરેલા, અને તે મહાપુરુષોના જીવનભર દાસ થઈને દેવો રહેલા હતા એમ શાસ્ત્રો કહે છે. આ પ્રસંગમાં એક ગંભીર ઉપદેશ આપણા માટે રહેલો છે. તે એ કે જ્યારે મનુષ્ય પાપ અને અધર્મ સામેના યુદ્ધમાં દૃઢ પ્રતિજ્ઞાવાળો રહે છે અને પોતાના સદ્ગુણમાં અચળપણે સ્થીર રહે છે, ત્યારે દેવતાઓ તેને અવશ્ય સહાય કરે છે. અદ્યપમાં આખી કુદરત, આખું વિશ્વ, તેની સહાય કરવા લાગી જાય છે. મનુષ્ય જ્યારે સત્ થવાની

માનવ ચારિત્ર્યનું મુખ્ય ઉપાદાન.

૧૦૩

પ્રતિજ્ઞા કરે છે, ધર્મ, દયા, પરોપકાર, જનસેવા, ન્યાય આદિ પ્રશસ્ત ભાવોમાં સ્થિર રહેવાની ચેષ્ટા કરે છે, ત્યારે દૈવ જરૂર તેને મદદ કરતો હોય છે. મનુષ્યને ફક્ત તેની પ્રતિજ્ઞામાં બળવાનપણે અડગ રીતે નભી રહેવાની જરૂર છે. પ્રિય બંધુ, તમે એકવાર સ્થિર વૃત્તિથી સુદૃઢચિત્તે જરા આટલો સંકલ્પ કરો કે-જે કાંઈ અસત્ અધર્મ, અન્યાય, પાપયુક્ત છે તેનો હું સ્વીકાર કરીશ નહીં, મારું તન, મન, ધન જીવન અને સર્વસ્વ કાલે જતું હોય તો ભલે આજ જાય, પરંતુ હે પ્રભો ! હું તારા આદેશથી પતિત થઈશ નહીં. તો પછી તમે જોશો કે જગત અને જગતની તમામ વિભૂતિઓ તમને અનુકુળ થઈ જશે. જેઓ ઇશ્વર અને ઇશ્વરદત્ત આદેશો સિવાય બીજી તરફ નજર કરતા નથી તેનો વિજય કોઈ રોકી શકવા સમર્થ નથી.

આપણા નિત્યના આચાર અનુષ્ઠાનોમાં આપણે અનેકવાર ખોલીએ છીએ કે હું “ધર્મનું” શરણુ ગ્રહણ કરું છું.” પરંતુ હૃદયમાં, ધર્મના આખરી વિજયમાં શ્રદ્ધા બહુ વીરલ પુરૂષોને હોય છે. શ્રદ્ધાહીન મનુષ્યો! ક્ષણિક લાભ, અસ્થાયી સુખ અને અદ્યજીવી યશ માટે ધર્મનું શરણુ જતું કરી પાપની બાહ્ય સુંદરતામાં ફસાય છે. જેણે ખરા અર્થમાં “ધર્મનું શરણુ” ગ્રહું છે તેઓ આ વિશ્વમાં જે ધર્માવદ્ તત્વ નિરંતર કામ કરી રહું છે તેના સુખદ ખોળામાં નિશ્ચિંતપણે સુતા હોય છે. કેમકે તેમણે પોતાનું સર્વસ્વ ધર્મને અર્પણ કર્યું હોય છે. ધર્માચરણ સિવાય અન્યને માટે તેમના જીવનમાં સ્થાન નથી.

ધર્મનું ગ્રહણ કરતા વિજય થશે કે નહીં તેની ચિંતા સત્પુરૂષોને હોતી નથી, તેઓને એકજ ચિંતા હોય છે કે “મેં ધર્મનો આશ્રય તો નથી છોડ્યો ?” તેમને લાભ હાનીનો ભય હોતો નથી, તેઓ પોતાને અને પોતાના ક્ષુદ્રસ્વાર્થને જોતા નથી. તેઓ તો પરમ પુરૂષ મહાત્માનો હાથજ જ્યાં ત્યાં નિહાળે છે, અને તેના આદેશને અનુસરે છે અને તેમ કરવામાં “જે કાંઈ જતું હોય તે ભલે જાય અને રહેતું હોય તે ભલે રહે” એજ ભાવથી આ જગતમાં વિહરે છે.

ધર્મનો વિજય થશે કે નહીં એ વિષે પણ સત્પુરૂષોને ચિંતા હોતી નથી. અદ્યજ્ઞા એમ માને છે કે આ યુગમાં ધર્મને ત્યાં ધાડ અને પાપીને ત્યાં આનંદ મંગળ હોય છે. પણ ખરી રીતે ધર્મનું સ્વરૂપ બાહ્ય સામગ્રી કે ઉપકરણોથી નક્કી થઈ શકતું નથી. ધર્મનો બાહ્ય પરિવેશ અનેકવાર દુઃખ, કલેશ, દર્દ, ગરીબાઈ, નિર્ધનતા વિગેરે હોય છે, અને અધર્મનો તેથી સાવ ઉલટો હોય છે. બાહ્ય સૌંદર્ય એ ધર્મનું લક્ષણ નથી, તેમ તેથી વીપરીત એ અધર્મનું નથી. ધર્મનું ખરૂં માપ અંતરમાં છે, આપણા હૃદયસ્થિત પરમાત્માની પ્રસન્નતા છે.

અને સહુથી ખરી વાત તો એ છે કે ધર્મનો વિજય થશે કે નહીં એ ચિંતા રાખનાર આપણે કોણ ? એ ચિંતા રાખનાર સત્તા પોતાનું કામ નિઃશાન્તપણે કર્યું જાય છે. આપણને કોઈવાર એવી ચિંતા કેમ થતી નથી કે “આ અનંત ગગનમાં

૧૦૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અગણ્ય થઈ, તારા, નક્ષત્ર નિરંતર ભ્રમણ કરે છે, તેમાંથી જો એકાદ પોતાની કક્ષાથી ભ્રષ્ટ અગર પથ-ભ્રાન્ત થઈને કોઈની સાથે ભટકાશે તો આખા બ્રહ્માન્ડના ચુરેચુરા થઈ જશે ? ” જો કોઈ માણસને આવી ચિંતા થાય તો આપણે તેને શું કહીએ ? આપણે જરૂર તેને હસતા હસતા કહીએ કે “ અરે ભલા આદમી, તું તારે ખાઈ પીને મોજ કર, તું તારું સંભાળ. જગતની ચિંતામુકી દે. ” તેવીજ રીતે કોઈ એવી ચિંતા કરે કે “ જો ધર્મને સંભાળવા જઈએ તો ઘડીએક નભી શકાય નહી. પગલે પગલે સહુને સાચા જીઠાના પ્રસંગો આવે છે, અને કોને ખબર છે કે ધર્મનો વિજય થશેજ ? ” તો તેને આપણે ઉત્તર આપવો ઘટે કે “ મુર્ખ, ધર્મનું જેણે આ જગતમાં સ્થાપન કરેલ હશે તે ધર્મનો વિજય થયેલો જોવાની ચિંતા રાખતો હશે. તું પોતે તારા ધર્મને સંભાળ. ”

એ વાત જરૂર હૃદયમાં સ્મૃતિમાં રાખવી ઘટે છે કે ધર્મનો આશ્રય ગ્રહણ કરનારની પછવાડે આખું જગત સહાય કરવા નીકળી પડે છે, જે માણસો એમ માનતા હોય છે કે “ અમારા હૃદયમાં થતા ધર્મ અને અધર્મના તત્વોના સંગ્રામના કોઈ સાક્ષી નથી, અમે એકલાજ અમારું સંભાળીએ છીએ. અમારા સારા કાર્ય અને વિચારોમાં કોઈની સહાય કે ભાગીદારી નથી. ” તેઓ ભૂલે છે. તેમને ખબર નથી કે તેમના શુભ સંકલ્પો અને ઉત્તમ આચારોને વધાવી લેવા આખું જગત રાહ જોઈને ઊંડું હોય છે, અને આ વિશ્વની મંગળ સત્તાઓ તેને ઉત્તેજિત કરી તેના શુભ સંકલ્પોની સીદ્ધિ અર્થે મદદ કરતી હોય છે. ઘણા માણસોને આ આશ્વાસન નિયમની ખબર હોતી નથી તેથીજ તેઓ નિરાશ થાય છે અને પોતાના ઉત્તમ નિશ્ચયોને ઢીલા મુકી પતન પામે છે.

પાપ તરફનો વિદ્રેષ જેમ મનુષ્યના ચારિત્ર્યનું એક મુખ્ય ઉપાદાન છે, તેમ પ્રતિજ્ઞાનું પણ એક મુખ્ય વસ્તુ છે. આપણા શાસ્ત્રોમાં વ્રત ગ્રહણ કરવાની જે પરિપાટી છે તેનો મુખ્ય આશય એજ છે કે તે દ્વારા માનવ-ચરિત્રમાં એક પ્રકારની પ્રતિજ્ઞાની શક્તિ ઉપજાવવી. જે મહાનુભાવો દૈવ પ્રતિજ્ઞાથી સુસજ્જિત હોય છે તેમને સર્વની સહાય અવશ્ય હોય છે. ખરીરીતે મનુષ્યને તેવી સહાય માગવાનો હક ત્યારેજ ઉત્પન્ન થાય છે કે જ્યારે તેણે પોતાની પ્રતિજ્ઞામાં બળ મેળવ્યું હોય, તેવી સહાય નિર્ભળ, કાયર અને પ્રતિજ્ઞાના બળ વિનાના પામરોને મળતી નથી. પાપમાંથી પોતાનો ઉદ્ધાર કરવાની પ્રાર્થના કરવાવાળાએ પ્રથમ એ જોઈ જવું ઘટે કે તે પોતે સ્વપ્રયત્નથી પાપના ક્રિયડમાંથી કેટલો બહાર આવ્યો છે ? તેણે પોતે પાપમાંથી પોતાની ભાગીદારી છુટી પાડવાનો પ્રયત્ન કરેલ છે કે કેમ ? જેઓ બળહીન છે, જે પ્રલોભનો સ્રોતમાં તરખલાની પેઠે ઘસડાઈ જવાના સ્વભાવવાળા છે, જે ભોગોમાં

પ્રકીર્ણ.

૧૦૫

અનુરક્ત છે, આત્મોન્નતિના સાધનોથી વિમુખ છે, સારા નરસા સંયોગોને સહેલાઈથી આધીન થાય તેવા નિર્બળ છે, તેમને દૈવી અમોઘ સહાયનો અધિકાર નથી. મનુષ્યની સાર્વદેશીય ઉન્નતિનો મૂળ આધાર સ્વાવલંબન ઉપર છે, તેના આંતર-બળ, પ્રતિજ્ઞા, ટેક અને દૃઢ નિશ્ચય ઉપર છે. મનુષ્ય પરમાત્મપણું મેળવે તેમાં પણ આધ્યાત્મિક શક્તિનો પ્રયોગ કરવો પડે છે. બળવાનની પ્રતિજ્ઞા નિભાવવા દૈવી-શક્તિ નિરંતર હાજર રહે છે. પરંતુ જેઓ પાપની સાથે પતાવટ કરી તેની સાથે ભાઈચારો રાખે છે, અને તે પ્રકારે દુશ્મનના હાથમાં પોતાના આત્માને સમર્પી દે છે, તેઓ દૈવી સહાયને મેળવવાવાળો થઈ શકે નહીં. જેઓ હૃદયના સમગ્રબળથી એમ બોલી શકે છે કે મારે મૃત્યુ નથી જોઈતું, પણ જીવન જોઈએ છીએ, વિષયોની આસક્તિમાં બંધાઈને રહેવું નથી, પણ ધર્માવહ પરમ પુરૂષના સન્નિધાનમાં વાસ કરી રહેવું છે, તેઓજ ઇશ્વરને મેળવી શકે છે. કેમકે તેમનામાં ચારિત્ર્ય છે અને ચારિત્ર્ય વિના પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિ હોયજ નહીં.

પ્રકીર્ણ.

જ્ઞાતિ સંમેલન—ગોહલવાડ પ્રાંતની વીસાશ્રીમાળી જ્ઞાતિનું એક સંમેલન ગયા માસમાં વળા મુકામે થયું હતું. જેમાં સુમારે ત્રણશોંહ જ્ઞાતિ ગૃહસ્થોએ હાજરી આપી હતી, સં. ૧૯૫૨ ની સાલમાં પ્રથમ સંમેલન વખતે થયેલ ધારાઓમાં, કેટલાક જમાનાને અનુસરી સુધારા વધારા આ વખતે કરવામાં આવ્યા હતા. જેમાં ખેંચાણ કારક ધારો સમગ્ર જ્ઞાતિમાંથી કન્યાવિક્રયનો કુરીવાજ સહાંતર ખંધ કરવામાં આવ્યો તે છે. વણિક કામ જેવી ઉંચી કામ, જૈન-ધર્મ જેવા ઉચ્ચ ધર્મ પામેલમાં આ રાક્ષસી રીવાજ હોવોજ ન જોઈએ તેથી તેને નષ્ટ કરવાનો ધારો કરવામાં આવ્યો તે તો ઉચ્ચ કાર્ય થયેલું અમે માનીએ છીએ. અને તેનું અનુકરણ કરવા દરેક જ્ઞાતિને સુચના કરીએ છીએ; પરંતુ માત્ર તેવો ધારો કરવાથીજ ઘણા વખતથી જડઘાલી ખેડેલ તે કુરિવાજ જતો નથી, પરંતુ તેવા કારણો જાણી, મૂળ શોધી તેને નષ્ટ કરવાથી તે નાબુદ થાય છે. શ્રામંતો ગરીમની કન્યા ઘણે ભાગે લેતા નથી અને ગરીબોને ખીલકુલ આપતા નથી; તેમજ નાના ગામથી તે કેડ મોટા શહેર સુધી તમામ મોટા શહેરમાં જ માત્ર પોતાની કન્યા સારે ઘરે આપવાના વિચારવાળા હોવાથી ગામડાવાળાઓને કન્યાઓ માટે ફાંફાં મારવાં પડે છે. આ પ્રમાણે પચીશ વર્ષ પહેલાં અત્યારની જેવી સ્થિતિ નહોતી, તેથી અત્યારે ગામડાવાળા અને વળી ગરીબ માણસોને પૈસા આપવાથીજ કન્યા મળતી, જેથી આ આખતમાં કેટલીક સમાનતા થવાની જરૂર છે. ખીજું આજીવિકાના અભાવે પણ કન્યાવિક્રય થાય છે, અને ત્રીજું લગ્ન પ્રસંગના ખર્ચ ખુટણના વગર જોગવાઈથી પણ તેમ બનતું. તે આખતમાં જાણુવા પ્રમાણે ખર્ચનો ભોગે પણ આ સંમેલનમાં કેટલોક ઘટાડવામાં આવ્યો છે તે યોગ્ય છે. પરંતુ આજીવિકાના સાધન માટે જ્ઞાતિફંડોની તેમજ જ્ઞાતિના શ્રામંત અંગેવાતોની ઉદારતાની જરૂર છે. પોતાના તેવા કન્યાવિક્રય કરનારા અંધુઓને પોતાની ઉદારતા બતાવી તે કલંક ન વહેરવા દે તો, તેમજ જ્ઞાતિફંડો કર્યા તેમાંથી પણ ફાળો આપવામાં આવે, આજીવિકાના સાધનો કરી આપવામાં આવે

૧૦૬

શ્રી આત્માનાન્દ પ્રકાશ.

તો ઘણું ભાગે ઘણું અંશે તે કુરીવાજ નષ્ટ થતો જશે. પરંતુ પોતાના જ્ઞાતિ બંધુની તે અધમ દશા થતી અટકાવવા પોતાનો ધંધો, સ્વાર્થ, કમાઈ, છોડી ફકારી લઈ બંધ કરવાની કોને પડી છે ? આ દુષ્ટ રીવાજ બંધ કરાવવા તેવા સ્વાર્થત્યાગી મનુષ્યો બહાર નીકળવાની જરૂરીયાત જોઈએ જીવે. તે ગમે ત્યારે અને ! પરંતુ આ સંમેલનમાં ભાગ લેનાર બંધુઓ તો કન્યાવિક્રય કરનારા હોયજ નહિ; તેમ તેઓએ હવે તો પોતાના કુટુંબ કે ગામના જ્ઞાતિબંધુઓ કરે તો ગમે તે ભોગે અટકાવવા જોઈએ, પછી તે રીવાજ અધર્મ છે તેમ સમજવી, ઉપદેશ આપી, પૈસાની મદદ આપી, છેવટે નિષ્પક્ષપાતપણે જળરાઈથી ધારાનું પાલન કરાવી, અને છેવટે શિક્ષાનો અમલ કરાવી. આવું જ્યાંસુધી અંતઃકરણમાં સંચોટ ન થાય ત્યાં સુધી તેનો અમલ થશે નહિ. જ્ઞાતિધારાઓ ધડાયા પછી અમુક વખતે તેનો અમલ ન થતાં વિરૂધ્ધ-વર્તન થાય છે તેમાં જ્ઞાતિબંધુઓ માટે લાગણીનો અભાવ, ધારા પ્રત્યે માનની દૃષ્ટિ ઓછી, ધંધા અને સ્વાર્થને લઈ ખેદરકારી, જ્ઞાતિ આગેવાનોના આંખ વિચામણાં, પક્ષપાતપણું અને ધારાઓના લંગથી પહેલ કરવાપણું એ કારણો છે; તો તેને દૂર મુકી જ્ઞાતિના હિત માટે તેની થતી અધૈર્ગતિ અટકાવવા માટે, જ્ઞાતિ અને ધર્મના સંરક્ષણ માટે પોતાનું દિત સમજી દરેક જ્ઞાતિ બંધુઓએ તે ધારાનો અમલ કરવો કરાવવો તેમાંજ તેનું કર્તવ્ય છે. સંમેલનમાં એકઠા થવું અને ધારા ધડવા તે પ્રમાણે પાળવા, વચનથી, સહીથી બંધાવું તે એક પ્રતિજ્ઞા છે, તો તેનું પાલન અવશ્ય કરવું. અમો આ કાર્ય માટે અમારો આનંદ જાહેર કરીએ જીવે. આ દુષ્ટ રીવાજ સદંતર નાશ થયેલો જોવા ઇચ્છીએ, અને છેવટે એટલી સુચના કરીએ જીવે કે જે જે ધારાઓ કરવામાં આવ્યા તેમાંથી કોઈ લાવણ્યમાં જો સખ્ત લાગે, જલદીથી પરિપાલન કે અમલ થતો ન લાગે તો એક વર્ષ પછી ફરી ભેગા થઈ તેમાં થોડી ઘણી છુટ મુકી સુધારો વધારો કરી તેનો અમલ કેમ જલદીથી થાય તેવા પ્રયત્નો આ જ્ઞાતિબંધુઓ કરશે, તો આ વખતે વળા મુકામે કરેલી મેહંતત સફળ થશે, અમો તેમ થતાં જ્ઞાતિની સમગ્ર ઉન્નતિ ઇચ્છીએ જીવે.

* * * * *
 શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીની શ્રી સિદ્ધક્ષેત્રની પેઢીના વહીવટદાર મુનિમ દેશાઈ ગુલાબ-રાય દાજીભાઈ આ માસની શુદ્ધ ૩ ના રોજ જાપરીઆળી પાંજરાપોળની તપાસ કરવા જતાં અચાનક સ્વર્ગવાસ પામ્યાછે, ભાઈગુલાબરાય સ્વભાવે મિલનસાર, માયાળુ અને યજ્ઞજન પુરૂષ હતા. રાજ્યના નોકરો, પ્રજા અને યાત્રાળુઓ સાથેનું તેનું વર્તન મીઠાશવળું હતું, તેઓ કેટલાક વર્ષો સુધી શ્રી ગિરનારજી તીર્થમાં અને હાલમાં શ્રી શત્રુંજય તીર્થમાં મુખ્ય મુનિમ તરીકે કાર્ય કરેલ હોવાથી બધી રીતે માહેતગાર અને તૈયાર હતા અને રીતભાત, તપાસ અને હક્કોના રક્ષણ માટેના અનુભવી હતા. સાંભળવા પ્રમાણે તેઓ માહેતગાર અનુભવી જુનો માણસ હાલ કોઈ નથી, જેથી તેની ખામી પડી છે. જે માટે તેમના પરિચયમાં આવનાર દરેક મનુષ્યની જેમ અમો પણ આ ખેદકારક બનાવ માટે અત્યંત દીવંગીર છીએ. તીર્થરથજામાં કેટલેક ઠેકાણે બે કાર્ય મુનિમને માટે મોટા જોખમ ભરેલા હોય છે. એક વહીવટીકામ—નોકરો ઉપર દેખરેખ તીર્થની સંભાળ, દેવપૂજા ગુરુભક્તિ સંપ્રભક્તિ યાત્રાળુઓની દરેક પ્રકારનો સમવડતા સાચવવા આવક ખર્ચ ઉપર ધ્યાન સંભાળ વગેરે—બીજું તીર્થના હક્કનું ન્યાય અને ધર્મના દૂરમાન મુજબ સુલેહ શાંતિવાળું રક્ષણ. બીજું કાર્ય કેટલાક દેશી રાજ્યો સાથે કામ હોવાથી કેટલીક વખત હક્ક માટે ન્યાયકોર્ટમાં જવું પડે કે રાજ્યપ્રકરણી જવાબો આપવા પડે તેપણુ મોટુંજ કાર્ય છે. આ બંને કાર્યો એકજ મુનિમને સોંપવા પડે અને તેઓ ન્યાય, કાયદો, હક્કનું રક્ષણ વગેરે કાય-

દાઓનું જરાબ આપવા વગેરેનું કાયદાનું કે રાજ્યપ્રકરણી જ્ઞાન ન હોય કે ઓછું હોવાના સંજોગે કેટલીક વખત આહું અવળું વેતરાઇ ન જાય, ખર્ચના મોટા ખોજમાં ન ઉતરવું પડે અને સુલેહ શાંતિ ન્યાયથી એક સરખી રીતે તીર્થના હકોનું રક્ષણ થાય તેટલા માટે ખર્ચને ખાતા જુદા જુદા પાડી, તે તે કાર્યના અનુભવી બે નોકરો તીર્થક્ષેત્રમાં અને તેપેઢીમાં રાખવાની અમો શેકથી આણુંદળ કટયાણુજીની કમીટીને નમ્ર સૂચના કરીએ છીએ. પ્રથમ કાર્ય માટે શ્રદ્ધા અને અનુભવવાળો જૈનધર્મ પાલનાર માયાળુ મુનિમ વહિવટી કામ માટે, બીજા કાર્ય માટે ગમે તે જ્ઞાતિનો ઉપરના જ્ઞાનવાળો અનુભવી અને ફરેલ પ્રકૃતિનો મુનિમ હોવો જોઈએ. બીજા કાર્ય માટે રાખેલ મુનીમ જ્યારે જ્યારે જરૂર પડે સારે વહિવટી કામવાળા મુનિમની સલાહ અને સહ-કારથી કાર્ય કરે જેથી આખો વહિવટ સરલતાથી ચાલી શકશે તેવી ગોઠવણ કરવા અમો હાલતે વિનંતિ કરીએ છીએ.

છેવટે સદ્ગત બંધુ ગુલાબરાયલાઇના આત્માને શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ તેમ પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

વર્તમાન સમાચાર.

અમોને જણાવતાં અત્યંત આનંદ થાય છે કે, આ સભાના સભાસદ બંધુ ઓધવજી ધનજીભાઈ ભાવનગર નિવાસી હાલમાંજ સોલીસીટરની માનવંતી પરિક્ષામાં પસાર થયા છે. તેઓ પ્રથમ બીએ. અને એલ. એલ. બી. ની પરિક્ષામાં પાસ થયેલા હતા. ત્યારબાદ આ ઉંચી વકીલાતની પરિક્ષા પસાર કરી છે. પોતાની સામાન્ય સ્થિતિ છતાં તીવ્ર પ્રયત્ન, ખર્ચ, ઉત્સાહ અને અથાગ મહેનતના ભોગે આ સ્થિતિએ પહોંચ્યા છે. તેનો અન્ય વિદ્યાર્થીઓએ દાખલો લેવાનો છે. અમો તેમને મુશ્કારકબાદી આપવા સાથે જૈન કામના હિત માટે પણ પોતે ઈર્ષ કરી બતાવશે એવી સૂચના આપતાં ભવિષ્યમાં તેઓની આબાદી અને ઉન્નતિ થાઓ તેમ ઇચ્છીએ છીએ.

ગ્રંથાવલોકન.

તરૂણ ગુજરાત માસિક પત્ર—નો પ્રથમ અંક અમોને અભિપ્રાય માટે ભેટ મળેલ છે. વર્તમાન કાળમાં રાષ્ટ્રીય હિલચાલનો ભગીરથ પ્રયત્ન જ્યાં ચાલે છે ત્યાં દેશની પ્રજાને ખરું સ્વરૂપ સમજાવવાનું ભાષણો, ઉપદેશો અને ન્યુસપેપરો જે કાર્યને કરે છે તેવું કાંઈ કરી શકતું નથી. દિવસાનુદિવસ નવા નવા ન્યુસપેપરો પ્રકટ થાય છે તેવા સંયોગમાં આ માસિકનો અંક આવકારદાયક વધારો કરે છે. તેમાં આવેલા સ્વદેશી પ્રચાર, રાષ્ટ્રોન્નતિ, દેશનું ખરું દર્શન વગેરે લેખો જેમ સમયાનુસાર હિલચાલનું ભાન કરાવે છે, તેમ કેટલાક ઇતિહાસિક લેખો, પ્રાચીન ગુજરાતની સંસ્કૃતિના આજા સ્મરણો, જીવન ચરિત્ર અને કાવ્યો વિગેરે સાહિત્યનો પ્રકાશ પાડનાર ખાસ લેખો છે, તે સર્વ લેખો વિદ્વાન લેખકોના હોષ ખાસ વાંચવા જેવા છે, એમ સાહિત્યના અભ્યાસીઓ અને વાંચકોને એમે ભલામણ કરીએ છીએ. પ્રકાશકના આ કાર્યને અમો ધન્યવાદ આપીએ છીએ. માસિક પત્ર નિયમિત પ્રકટ કરવું, તેની વ્યવસ્થા કરવી અને તે કાયમ નિભાવવું અને વાચકને નવો નવો દરમાસે લેખ રૂપી ઉત્તમ ખોરાક આપવો તે કઠીન કાર્ય છે એમ પ્રકાશકને સૂચના આપતાં ધૈર્યતાથી, સહનશીલતાથી દીર્ઘદૃષ્ટિથી કામ લઇ કાર્ય કરવું તેવી સૂચના સાથે ભવિષ્યમાં આ માસિકની ઉન્નતિ ઇચ્છીએ છીએ.

સારા વિચારો.

“સારા વિચાર કરનાર માણસ સંસારમાં સારાસાર સમજી શકે છે; અને ખીજા મનુષ્યનું તેના તરફનું વર્તન ખુબજ સારી રીતે તે કળી શકે છે, જીવનનું સાચું જ્ઞાન તો તેજ સંપાદન કરે છે, વસ્તુઓનું સાચું સ્વરૂપ તે સમજી શકે છે, તે જાણે છે કે આપું વિવિધ સત્યનેજ આધારે ટકી રહેલું છે, તે દરેકને ચાહે છે, તેની ખાતરી છે કે સત્ય આખરે જીતશે; સત્ય આખા વિવિધમાં, અને દરેક વ્યક્તિમાં પણ પ્રાધાન્ય પદ ભોગવશે, સત્યનો સદા વિજય થશે, કારણ કે અસત્ય પોતાની મેળેજ પોતાનો નાશ કરે છે.

“વિવિધમાં સત્ય કોઈ દિવસ હારતુંજ નથી; ન્યાય હર થઈ શકતોજ નથી; માણસ જે કાંઈ કરેછે તેમાં ન્યાયનું પ્રાધાન્ય હોય છે; અને તે ન્યાયને હર કરવા કોઈ શક્તિમાન નથી, આવી માન્યતાથી જ સારા વિચાર કરનારને સર્વદા શાન્તિ મળે છે, અને તેથીજ તે આનંદ ભોગવે છે.”

“ધર્મ્યા, વિષયવાસના અને ગર્વથી જેનું હૃદય કલંકિત થયું નથી, તેજ સારા વિચાર કરી શકે છે; જેની દષ્ટિ હમેશાં નિર્મળ હોય છે, જેના શત્રુઓ પોતાની શત્રુતા દાખવવા ઇચ્છતા નથી; જ્ઞાન ન હોય તેવી વસ્તુઓનું લાંબું વિવેચન કરવા જે સમૂળગો ઇચ્છા રાખતો નથી, તેજ સદૈવ શાન્તિ ભોગવે છે”

“માણસ વિદ્વાન હોઈ શકે, પણ જો તેનામાં કહાપણ ન હોય તો તે સારા વિચાર કરી શકે નહિ. વિદ્યારથીજ દુર્ગુણો ઉપર જીત મેળવાતી નથી, પણ પોતાની જાતનેજ દાખમાં રાખવાથી મનુષ્ય દુર્ગુણોને દબાવી દે છે. સદ્ગુણ કોઈ દિવસ ચળતો નથી, જેઓ સદ્ગુણ અને સત્યનાજ વિચાર કરે છે અને જેઓ સત્યને આધારેજ વર્તન ચલાવે છે, તેઓજ જીવનમાં અને મરણ સમયે જીતે છે; કારણ કે સદ્ગુણ ચોક્કસ જીતે છે. પ્રમાણિકતા અને સત્ય વિવિધના સ્તંભો છે.”

“વિજય-દેવજ” માંથી